

BORBA®

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

APRIL 1977

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Сведения за избити отъ комунистите и изчезнали отъ с. Воденъ и с. Странджа, Елховско, следъ кървавата дата 9 Септемврий 1944 година.

1. Георги Вълковъ Янчевъ отъ Елхово, гимназистъ-легионеръ, изчезна презъ есента на 1944 година, по сведения убитъ отъ Стоилъ Ивановъ отъ с. Воденъ, Елховско.
2. Стоянъ Андоновъ Поповъ, отъ с. Воденъ, Елховско, арестуванъ, закаранъ въ Ямболъ, отъ тамъ пуснатъ за Елхово, по пътя настигнатъ, убитъ и погребанъ къмъ Ямболъ. Това стана презъ есента 1944 година.
3. Иванъ Яневъ Терзиевъ отъ с. Странджа, Елховско, младежъ, жененъ, пазачъ на пътя за Елхово. Презъ есента 1944 година убитъ отъ Стефо Г. Поповъ и Димитъръ Паловъ и двамата отъ с. Воденъ, Елховско.
4. Иванъ Б. Алексиевъ отъ с. Странджа, Елховско. Съблеченъ голъ и обезглавенъ, като трупа му хвърленъ до с. Малки Чаголъ въ мястността Бръстовецъ до Турската граница.
5. Братята Ямалиеви и Проданъ Хр. Карамазлиевъ отъ с. Странджа, Елховско пребити или убити и изкарани с джипове въ мястността Чардакъ Байръ и поставени въ Касъровата кошара, като запалили. Ноемврий 1948 година.
6. Христо Анастасовъ и неговите трима другари отъ с. Голъмо Шаково, Елховско, арестувани въ Елхово, бити и пребити, обезглавени въ Тунджалъка между с. Изгрѣвъ и Елхово, презъ Ноемврий 1948 година.
7. Павелъ Христовъ и съдружника му Стоянъ Будуровъ отъ Елхово, подмамени че ще ги преведатъ въ Турция презъ лѣтото 1947 година, безследно изчезнали и до днесъ.

Богъ да прости тъзи мои съселяни!

Съобщава:
Коста Порязовъ
Гермесхаймъ, Германия.

Жестоко избити отъ комуниста-убиецъ Пело Пеловски, жители на с. Махлата, Плѣвенско, сега наречено на името на убиеца Пелово.

1. Борисъ попъ Исаковъ - братъ ми.
2. Манчо Христовъ
3. Маринъ Мариновъ
4. Кунка Маринова
5. Асенъ Наумовъ
6. Лазаръ Наумовъ и още осемъ души, чиито имена не си спомнямъ.

Тъ паднаха за Родъ и Родина!

Съобщава:
Д-ръ Аспарухъ попъ Исаковъ.
Плезантвилъ, Съединените Шати.

Мои съселяни, убити отъ комунистите-убийци: Василь Кожеларски, Никола Георгиевъ Лидански и Петъръ Стойнинъ, отъ родното ми село Липенъ, Врачанско.

1. Петъръ Петровъ Кузовъ, убитъ на 9 Септемврий 1944 година въ Враца.
2. Петъръ Борисовъ Главчевъ, убитъ близо до Югославската граница презъ 1952
3. Борисъ Йордановъ Димовъ, убитъ въ лагера Бѣлене презъ 1957 година.

Това нека да се знае завѣки!

Съобщава:
Христо Т. Филиповъ
Брюкселъ, Белгия.

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P O Box 1204 Grand Central Station New York, N Y 10017, U.S.A.

Основател Д-р Иван Дочевъ,

Редактор Д-р Георги Паприковъ.

Година 26, брой 1. КНИЖКА СЕДЕМДЕСЕТЬ И ПЕТА.

Априлъ 1977.

НОВИЯТ ПРЕЗИДЕНТ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ И НИЕ.

President Carter

Д-Р ИВАН ДОЧЕВЪ
Председател на Българския Национален Фронтъ.

При изборите, които се състояха през Ноември 1976, съ много малка разлика въз получението гласове Президентъ Жералдъ Фордъ от Републиканската партия загуби и за Президентъ на САЩ бъде избранъ Джими Картеръ, кандидатъ на Демократическата партия. За Съединените Щати, които са въз истинската смисъл на думата една демократична страна, е напълно естествено при едни или други избори да стане промъжна на Президента или правителството.

Сега положението въз свърта и въз самия Съединени Щати е такова, че гражданите са доста разтревожени за бъдещето и всички са особено интересни очакватъ новия Президентъ да направи необходимото за подобреие и стабилизиране на положението. Още е много рано да се правятъ заключения, каква ще бъде политиката на новия Президентъ. Има, обаче нѣкои факти, които даватъ известни указания, какво може да се очаква.

Презъ време на изборната кампания Джими Картеръ излъзе съ програма, чрезъ която той декларира, че ще води една външна политика за заздравяване на отношенията съ Съветския Съюзъ и гарантиране на мира. Между многото други точки отъ програмата си той също декларира, че ще направи съкращения въз бюджета за въоръженията и ще даде прошка на отклонилите се отъ военна служба по време на войната въ Виетнамъ, за да ликвидира този угнетителенъ периодъ отъ историята на страната.

Първиятъ актъ, който Президентъ Картеръ подписа веднага, следъ като встъпи въз длъжност на 20 Януари 1977 година, бъше даването на тази прошка. Ветеранските и други национални организации изказаха недоволство и изтъкнаха, че това може да се отрази върху рекрутрането на воини за армията, особено въз случай на нужда. Също отрицателно реагираха и самите дезертьори, които отказаха да приематъ прошка, а искаха да имъ се даде амнистия, тъй като при прошка се признава, че тък са виновни, а при амнистия се приема, че са били въз правото си. Либерални и лъво ориентирани срѣди направиха опитъ да повлияятъ на Президента да замъни прошката си съ амнистия но за негова честь, той не отстапи и не промъжи решението си.

Въ бюджета, който Президента Картъръ предложи, както бъше обещалъ през изборната си кампания, той предвижда нѣколко милиарда долара съкращения на кредита за въоръжение. Тъзи съкращения, ако се приематъ, даватъ преимущество на Съветския Съюзъ. Предложението на Президента не се посръщна удобително въ Парламента и се очаква, че то нѣма да бѫде прието, защото може да се застраши сигурността на държавата. Винаги въ миналото, когато такива въпроси сѫ се решавали въ Парламента, народните представители сѫ се ръководили преди всичко отъ интересите на страната, а не отъ партийните си програми. Очаква се, че и сега така ще стане и се смята, че Президентътъ Картъръ ще се солидаризира съ Парламента.

Въ полето на външната политика и специално отношенията съ Съветския Съюзъ Президентътъ Картъръ още въ самото начало демонстрира разбирания и държавнически куражъ. Независимо, каква може да бѫде реакцията отъ страна на Съветите, Президента Картъръ официално отговори на писмото на руския свѣтовно известенъ ученъ Сахаровъ и потвърди, че той, Президента на Съединенитѣ Щати, ще се зестапи за зачитане на човѣшките права и свободи на ученитѣ въ Съветския Съюзъ, които сега сѫ преследвани тамъ поради критичното имъ отношение къмъ режима - Сахаровъ е единъ отъ тѣхъ.

Въ своята речь предъ Обществото на Народите въ Ню Йоркъ на 17 Мартъ 1977 година, въпрѣки реакцията на Съветския Съюзъ и другите комунистически страни, Президентътъ Картъръ категорично заяви, че въпроса за човѣшките права не е вътрешенъ въпросъ на нѣкая отдѣлна страна, а той е международенъ въпросъ, отъ който Съединенитѣ Щати ще продължаватъ да се интересуватъ и интервениратъ.

За разлика отъ Президента Фордъ, който подъ влияние на своя Външенъ министъръ Кисинджъръ, политиката на когото бъше "приятелство съ Съветския Съюзъ на всѣка цена", не прие Солженицинъ, Президентътъ Картъръ прие въ Бълия Домъ руския ученъ Буковски, който бъ освободенъ отъ затвора въ Съветския Съюзъ и пуснат да отиде на Западъ въ замѣна на освобождението на затворения въ Чили водачъ на Чилийската комунистическа партия.

Ние адмирираме Президента Картъръ за тѣзи му постѣпки. Съединенитѣ Щати иматъ нужда днесъ повече отъ всѣкога отъ единъ Президентъ, който нѣма да се влияе и ще действува така, както му налага неговото положение, като лидеръ на най-силната държава въ свѣта.

Въ много скоро време Президента Картъръ предстои да вземе становище по въпроси отъ голѣма международна важност, които становища ще покажатъ направлението на политиката, която той има намѣрение да води и ще обрисуватъ истинския му образъ като държавникъ, поставенъ на висотата на положението, което засема.

Тѣзи дни започната разговорите за подписане пактъ между Съединенитѣ Щати на Америка и Съветския Съюзъ за ограничения на въоръженията. Какъ ще се прояви и какво ще приеме Президента Картъръ?

Цѣлиятъ свѣтъ очаква да види какво ще стане?

Ако Президента Картъръ даде курсъ на външната политика на Съединенитѣ Щати въ едно направление, което ще утвърди Съединенитѣ Щати като безспоренъ лидеръ на Свободния свѣтъ, една външна политика, която ще гарантира на свободните страни подкрепа, за да запазятъ независимостта си срещу Съветската агресия, една външна политика, която ще създаде условия и възможности на народите отъ комунистическите страни да възвърнатъ изгубената си свобода, Президентътъ Картъръ може да бѫде сигуренъ, че ще има пълната наша подкрепа и подкрепата на грамадното болшинство отъ народа на Съединенитѣ Щати на Америка.

V A E V I C T I S !

Д-ръ Стоилъ Стоиловъ
Ню Йоркъ, С.А.Ш.

Политицитетъ на Свободния свѣтъ и неговите многочислени и многоучени специалисти по международна политика, пренебрегватъ една съществена отлика на комунизъма, която го различава отъ всички прежни политически образования. Това е идеологията: за разлика отъ комунизъма, Свободния свѣтъ нѣма единна философска система, върху която да изгражда своята политическа платформа на принципи и действия. Възможно поради това Западътъ не обръща внимание на ролята на идеологията въ вътрешната и външна политика на свѣтовния комунизъмъ.

Основа на комунистическата идеология е пълно отрицание на всичко, което не е съзвучно съ нейните основни постулати. Това отрицание се реализира чрезъ тотална юридическа, морална и философска нетърпимост спрѣмо всички общочовѣшки ценности. И тази духовна нетърпимост поражда една непрестанна и непрекъснато градираща агресивност въ политическиятъ действия на комунистите. Именно тази агресивна същност на идеология и на действия, Западътъ не иска да види или не вижда, защото не може да противопостави нищо равностойно. При такова доброволно заслѣпение, най-удобно е да играешъ ролята на благороденъ глупакъ, намиращъ у своя противникъ същия кодексъ на поведение и същия критерий на моралните ценности. Тази удобна позиция спестява нѣкои разочарования днесъ, безъ да спести никому утрешната негова гибелъ.

ИДЕОЛОГИЧНА МОТИВИРОВКА НА АГРЕСИЯТА.

Споредъ марксистите, класовата борба ще завърши само следъ установяване на пролетарска диктатура върху цѣлата планета. Съ една дума: революциите и войните ще продължатъ до осъществяване пълното господство на комунизъма надъ всички континенти и народи. Следователно, всички некомунистически страни сѫ врагове, подлежащи на идеологично обоснована комунистическа агресия, бунтове и революции и открита война, която чрезъ поражение да предизвика радикална промѣна на социалната структура. Тактическиятъ интереси позволяватъ временно сътрудничество съ некомунистическите страни, за да се използватъ тѣхните сировинни ресурси, резултатите отъ тѣхната технология и дори въоръжените имъ сили – както бѣше по време на втората Свѣтовна война. Но подобни временни тактически отстѫпления не промѣня "генералната линия" на комунизъма: завоюването на свѣта чрезъ неговото постепенно и насилиствено комунизиране. Тази цель оправдава съществуването на комунизъма въ съзнанието на всѣки комунистъ. Идеологичната основа на комунистическата агресия еднакво добре се илюстрира чрезъ многобройни примери въ своите две главни практически приложения: отношението на комунистите въ всяка страна съ другите политически партии и отношението на комунистите съ тѣхните партньори въ международните отношения.

КОМУНИСТИЧЕСКАТА АГРЕСИВНОСТ ПРИ ВЪТРЕШНАТА ПОЛИТИКА.

Въ критичните моменти на политическа нестабилност, на революция и гражданска война, всички съюзници сѫ добре приети отъ комунистите съ условие, че коалиционния характеръ на политическия съюзъ фактически се оглавява отъ комунисти. Тази "формалност", въ обстановката на ожесточенъ политически конфликтъ, незабелѣзано се превръща въ абсолютна реалност, благодарение на не далновидността на партньорите и на отличната работа на комунистическата агентура всрѣдъ тѣхъ. Тука е мястото да се спомене, че поради непрекъснатата агресивност, комунистите винаги и навсъкѣде овреме "присаждатъ" своя агентура, която остава законспирирана въ продължение на десетилѣтия, ако е необходимо. Религиозни и политически организации, творчески съюзи, съсловия и корпоративни тѣла, Църква и съдебна магистратура – всичко е заразено отъ комунистите, много преди политическата обстановка да стане критична. Именно комунистическата агресивност диктува политиката на далеченъ прицел дори чрезъ обкръжаване на всепризнати политически посредственности съ сигурна комунистическа агентура.

Въ гореспоменатата обстановка на революция или на гражданска война, комунистите допускат всъкакъв видъ компромиси, като обща политическа платформа на умърен демократизъм и дори се съгласяват военните действия да бъдат ръководени от некомунисти военни, чито дарования гарантират крайния успех. Следъ победата компромисите брутално се отхвърлят, а опасните военни се ликвидират или се "приспособяват" чрезъ рафиниран шантаж. Вътрешно-политическите компромиси на комунистите имат винаги временен характер - непромънящ, дори въ някои частности, идеологията и крайната политическа цель: узурпиране на властта със всички средства. Следъ победата и реконструктивния период принудителната коалиция се обръща въ главна заплаха за комунистите, като тъ почват поединично унищожаване на своите партньори, които не са приели "равноправия" политически съюз, като своя безусловна капитулация. За да се избъгне обединяване на застрашените, на останалите партньори по коалиция, тайно се представят "гаранции" за разширяване на политическите имъ концесии следъ ликвидирането на "общия" враг. Тази игра се повтаря до унищожаването и на последния "съюзник".

Всеизвестен, но забравян отъ всички тукашни прекраснодушни апологети на Ленинъ фактъ е, че Руската демократическа революция презъ 1917 година бъше подгответа отъ останалите политически партии и организации безъ пръкото или косвено участие на Ленинско-Троцкиската Болшевишца фракция. Въ периода 1907-1917 години, Ленинъ, Троцки, Зиновиевъ и компания предавават непрекъснати претенции да ръководятъ "революционния процесъ въ Русия" т.е. нейното демократизиране, безъ да имат никаква реална възможност за това. Скритомъ, Троцки и Каменевъ осигуряваха финансата и политическата поддръжка за бъдащи си действия отъ страна на богати и влиятелни кръгове въ Съединените Щати. Докато Ленинъ бъше се поставилъ напълно на разположение на Германския Генераленъ Шабъ.

Следъ установяването на т.н. Временно правителство, болневишките водачи се завърнаха въ Русия и чрезъ набързо комунизирани войнишки и работнически съвети станаха действителни съуправници на Керенски. Октомврийскиятъ превратъ започна съ безмилостното унищожение на Социалъ-Революционерите /Есерите/, единствената многочислена и действително революционна партия. Следъ това дойде редъ на Социалъ-Демократите. Малочислената Ленинова фракция /35,000 членове на 160 милиона население презъ 1916 година/ съ помошта на своите Марксически събрата Социалъ-Демократите и съ "социално близките" имъ Анархо-Комунисти и главници ликвидираха Есерите и Кадетите /конституционните Демократи/. Социалъ-Демократите сега бъха дадени на Анархистите за "революционен съдъ". А последните изплатени въ небитието съ помошта на Чекистките полкове /ЧОН/ отъ Латишки стрелци и китайски наемници. Същата игра на коалиция се повтори и въ Китай. Китайската комунистическа партия участва въ учредяването на Гуо-Мин Данъ, и следъ като не успѣ да го углави започна 30 годишна ожесточена война за победата, за която помогна не само стопанинът на Кремълъ, но и няколцина наивни обитатели на Бъдия Домъ.

Аграрната селска революция въ Монголия, земя безъ промишленост и безъ пролетариатъ, още презъ 1921-1924 години бъше финансирана и ръководена отъ просветени земевладелци и търговски компании, които искаха да освободятъ страната отъ зависимостта на чуждестранни търговски компании. Въ тази непролетарска сръда, Москва изважда няколко школувани въ Съветския Съюзъ комунисти, които организираха Монголска Комунистическа партия, съ численост презъ 1928 година, 600 души! Използвайки известната комунистическа тактика, и както пръкото военно вмешателство на части отъ т.н. Особенъ Сръдноазиатски Воененъ Окрай, комунистите и въ Монголия безмилостно ликвидираха своите лоялни съюзници. Въ годините 1936-1938 върху територията на републиката, Испанските комунисти и тъхните интернационални събрата започнаха кървава чистка средъ своите съюзници, дори при военна обстановка, принуждаващи къмъ пресътлива сдържаност. Прочутиятъ френски комунистъ Андре Марти, известен подъ пръкото "Касапинътъ отъ Албосетра", разстреляваш социалисти, анархисти, троцкисти, демократи и дори безпартийни, подъ предлога, че "въ бъдаще, тъ могатъ да бъдатъ врагове на комунизма".

Но дори този нагледенъ урокъ на комунистическата коалиционна политика не стръсна великитъ демокрации на С.А.Щ., Англия и Франция, които неофициално поддръжаха кървави, разгуль на комунистическиятъ касапи срещу национална Испания.

Краятъ на втората Свѣтовна война формира коалиционни правителства съ участието на комунисти въ България, Румъния, Полша, Чехо-Словакия, Югославия, Унгария и Албания. "Специалистите" по комунизъма въ Съединените Шати и Англия не предупредиха своите правителства относно всеизвестната вече тактика на комунистите срещу коалиционните им партньори. Въ периода 1945-1951 години, комунистите въ гореизброените страни, физически унищожиха партньорите си по коалиция чрезъ фалшифицирани юдебни процеси, чрезъ инсценирани самоубийства, чрезъ внезапни случаи на "естествена" смърт и пр. "легални" средства. Комунистите въ Куба, които дори не дръзнаха да се обявятъ за партия, поради смъхотворната имъ малочисленност, бѣха милостиво приети въ правителството на Кастро, за да се обезпечи временната външно-политическа подкрепа на Съветския Съюзъ. Само две години по-късно, тѣ инфильтрираха въ ЦФЛИЯ апаратъ на Кастровата диктатура, и брадатиятъ Фиделъ бѣше принуденъ да се обяви също за комунистъ, та да запази живота и властьта си.

Разглеждане на комунистическата агресивност въ вътрешно-политическата дейност налага само единъ изводъ: всѣкакви надежди за демократизиране на комунизъма посредствомъ политическа коалиция сѫ само самоизмама. За нѣколко само години всѣка такава коалиция се трансформира въ еднопартийна комунистическа диктатура. И ако за близо 60 години правителствата на Съединените Шати и на Запада, още не сѫ направили подобенъ изводъ, то членовете на тѣзи правителства сѫ безнадеждни наивници, дори измѣнници на родините си и на Свѣтъ.

ВЪНШНАТА ПОЛИТИКА НА КОМУНИЗЪМА.

Нетърпимостта и агресивността на комунизъма е особено явна въ областта на международните отношения. Комунистите дори про форма не се стараятъ да прикриватъ тази агресивност. Напротивъ, нейното подчертаване имъ донася несъмнени изгоди, предизвиквайки волеви парализи у прекалено изтѣнчените Западни дипломати. Комунистическиятъ дипломати, за разлика, напр. отъ ангелоподобния Д-ръ Кисинджъръ, не правятъ дипломация "день за день", а дипломация на далеченъ прицелъ. При така формулирана външна политика не сѫществуватъ никакви морални или юридически задръжки. Аксиома на комунистическиятъ дипломати е: "Самото обстоятелство, че контрагентътъ е изявилъ съгласие да преговаря, го квалифицира като капитулантъ". Цитатътъ е отъ учебника по "Основи на Дипломацията" за курсистите отъ Висшата Военно-Дипломатическа Академия къмъ Генералния Шабъ на Червената Армия. И отношението къмъ него е, като отношение на победител къмъ капитулирала. Тази бруталност създава особена атмосфера при всѣка дипломатическа конференция, застрашаваща Западните дипломати рано или късно да капитулиратъ. Като най-яръкъ примеръ на горния афоризъмъ е Парижкото споразумение за Виетнамъ. Съединените Шати се съгласиха на преговори, т.е. предварително и бесусловно бѣха капитулирали! А текстътъ на споразумението само юридически и текстуално оформи капитулацията на Съединените Шати. Така Американското правителство се ухити да капитулира официално въ една война, която не бѣше обявена!

За комунистите всѣкакъвъ воененъ, стопански и политически съюзъ съ некомунистическа страна е времененъ тактически актъ на сътрудничество съ "вчеращенъ, днешенъ и утрешенъ врагъ" и поради тая своя сѫщност не налага никакви юридически или морални задължения на комунистите. И до днес въ Генерал-Шабните Академии на Социалистическиятъ страни професорите се съкрушаватъ за проявената презъ 1943 година "неострѣчивостъ на Хитлеръ, която попречи на Съветския Съюзъ, Германия и Япония да нанесатъ внезапенъ и съкрушителенъ ударъ надъ съюзниците". Цитатътъ е отъ секретните записи "Въведение къмъ Дипломатическата История на Втората Свѣтовна Война", използвана като учебно помагало отъ курсистите въ класовете по Специални Стратегически Акции и Операции къмъ Академията "Фрунзе" и останалите комунистически Генерал-Шабни Академии.

Въ тази свѣтлина, комунистическите теоритици и реализатори на дипломатическото изкуство считатъ всѣкаквъ видъ договори, споразумения, конвенции, протоколи и др. задължителни само за некомунистическия партньоръ. Държавниятъ Департментъ на Съединенитѣ Шати, както и останалитѣ Външни министерства на все още свободнитѣ страни, притежаватъ пълна колекция отъ стотици международни и двустранни договори, които комунистическите страни съ нарушавали и нарушаватъ. И въпрѣки това, преговори се водятъ и нови договори се сключватъ. Изглежда, само Западнитѣ дипломати да се намиратъ на работа! Основенъ принципъ на комунистическата дипломация е всѣки договоръ да се нарушава въ онзи моментъ, когато такова действие ще донесе максимална вреда на другата "високодоговаряща страна". И това е напълно въ съответствие съ основната комунистическа аксиома, споредъ която комунисти и некомунисти оставатъ врагове дори и въ първите идилични дни на поредния дипломатически меденъ месецъ.

Единъ примѣръ е достатъченъ. Въ 1944 година, когато отношенията между Съединенитѣ Шати и Съветския Съюзъ благоухаеха подобно на райска градина, по лична заповѣдь на Сталинъ командуващия "Особени родове оръжия" Д-ръ Руденко, започна изпълнението на плана "Джонъ Браунъ 2" по създаване на расистко негърско движение въ Съединенитѣ Шати. Този планъ е рожба на Берзинъ и Д-ръ Руденко още въ началото на 30-тѣ години и сѫщността му е, чрезъ либерализация на Съединенитѣ Шати да се създадатъ предпоставки на междуособна война на расова основа. Днешнитѣ събития показватъ, че тогаващиятъ командуващъ на "Особени родове оръжия" т.е. частитъ за специални стратегически операции къмъ Г.Р.У. добре е замислилъ и осъществилъ темата на втората си докторска дисертация по психо-политика.

Но комунистическата дипломация е сѫщевременно дипломация на "дублетния изстрелъ"/този терминъ е сѫщо Съветски/. Основната цель на всѣка дипломатическа акция е унищожаването въ перспектива на контрагента. Това е далечния изстрелъ. Дублетния изстрелъ трѣбва да причини непосредствена вреда на контрагента. Ето единъ примѣръ: въ името на детанта, Съединенитѣ Шати фактически подариха на Съветския Съюзъ огромни количества зърно, което веднага доведе до рѣзко покачване на потребителните цени въ Съединенитѣ Шати и по този начинъ до ускоряване на инфлацията. А закономѣрното недоволство се превръща въ социаленъ "агаръ-агаръ" за размножаване бацилите на политически радикализъмъ.

ПЕРЕСПЕКТИВИТЪ НА ПОБЕДЕНИЯ.

Горко на победения! Въ този старъ афоризъмъ ще намѣримъ всички перспективи на победения, безразлично дали е загубилъ на бойното поле или се е самопобедилъ върху зеленото сукно на масата за преговори. Комуниститъ ценятъ само аргументитъ на силата. Отклонявайки се отъ преговори, докато тѣ първи не поискатъ да преговарятъ. Тогава, съобразно собствената имъ логика, тѣ ще бѫдатъ победенитѣ. Всѣкакви надежди на мощното лоби на капитулантитѣ въ Съединенитѣ Шати, ръководено чрезъ многобройнитѣ "изследователски" институти и фондации, чрезъ подкупни и празноглави журналисти и политически "писатели" и най-вече чрезъ панаирджийски дипломати, че доброволното капитуланство ще спаси сѫществуванието имъ, е заблуждение!

Ако нѣкой се надѣва, че комуниститъ ще му позволяятъ да преподава въ нѣкои отъ тѣхнитѣ университети изкуството да се прави политика, той дълбоко се заблуждава. Неговата екзекуция ще бѫде най-кратката и най-поучителната лекция за бѫдашитѣ дипломати - какъ не бива да се прави политика! Всички, малкия и великия, измежду днешнитѣ адепти на детанта ще бѫдатъ първа жертва на победителя. Защото всѣки победителъ признава само единъ законъ и едно право, формулирано кратко и ясно, като ударъ на палаческа секира:

ГОРКО НА ПОБЕДЕНИЯ!

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЦЪРКОВЕНЪ ВЪПРОСЪ И НАЦИОНАЛНАТА ЕМИГРАЦИЯ.

Пенчо Пелтевъ
Торонто, Канада

Съ отминаването на тази година, която бъ богата съ събития но безъ да донесе промъна въ съдбата на поробения ни народъ, ще зачекнемъ отново единъ въпросъ, по който сме писали и взимали становище вече нѣколко пъти. Става дума за Българската Православна Църква, която презъ вѣковетъ, на много пъти, пълни съ тежки изпитания и страдания, успѣ да запази народъ ни здравъ и читавъ.

Ако разгърнемъ страниците на многолѣтната българска история, предъ насъ ще изпъкнатъ ярко исполинските фигури на Патриархъ Евтимий, който съ огненъ мечъ предъ стените на Търновградъ бранѣше народа ни отъ чужди похотители и изпитото бледо лице на монаха Паисий, прегърбенъ предъ светилника въ тѣмната Хилендарска килия, пишещъ "История Славяноболгарская".

Факлата, запалена отъ него бѣше поета отъ Софрони Врачански, Иларионъ Макариополски, Неофитъ Бозвели, Антимъ Първи и много други духовни водачи, които дадоха примѣръ на всеотдайна обичъ къмъ Родъ и Родина, на подрастващите поколения.

Следъ 9 Септемврий 1944 година, България падна подъ ново, по-страшно робство. Наредъ съ десетки хиляди български патриоти бѣха избити и нѣколко владици, стотици свещеници и монаси. Хиляди духовници пълниха години наредъ затворите и концлагерите. Монастирите бѣха преобрънати на туристически атракции, а църквите запустѣха. Въ последните 32 години нито една Божа обителъ не бѣ построена, докато партийните домове почнаха да никнатъ като гѣби изъ българските села и градове. Днесъ, въ столицата, на булевардъ "Москва", червената звезда на главната квартира на комунистическата партия се извишава по-високо отъ кръста на позлатените куполи на храма "Св. Александър Невски".

Българското духовенство, като представител на диаметрално противоположна идеология на безбожния комунизъмъ, е подложено на най-тежки, непоносими изпитания и гонения. Пропагандните, анти-религиозни кампании, които обвиняватъ духовенството за всичко, което не е въ редъ подъ комунистическия режимъ - не преставатъ.

Въ сѫщото това време, режима проповѣдва пълна религиозна свобода. Разбира се, въ България така трѣбва да се молишъ, че само Богъ да те чуе!...

Българските емигранти, организирани въ редовете на Българския Националенъ Фронтъ, като имаха предвидъ непоносимо лошото състояние и тормоза, на който е подхвърлена Българската Православна Църква подъ комунистическия режимъ и като знаеха, че въ продължение на повече отъ 10 вѣка, тя е била недѣлма, стожеръ на българщината и залогъ за опазване на националното българско съзнание, съзнаха необходимостта, при тия тѣжки обстоятелства, да подържатъ само една духовно символична връзка съ Църквата, респективно Светия Синодъ въ България, но не и административна.

За съжаление, рѣководството на Българската Православна Църква, подъ натиска на Българската Комунистическа Партия, не се вслуша въ желанието на емиграцията ни. Синодалната Църква въ Съединените Щати и Канада постепенно попадна подъ административната власт на Светия Синодъ, който, както всички други институти, е подчиненъ на Българската Комунистическа Партия.

Доказателства за административна намъсса имаме много, но най-очебиеща е: въпреки единодушното решение на два Църковни събора Македоно-Българската Задгранична Православна Църква да има една единствена Епархия, и увъренията на нарочно изпратения отъ Светия Синодъ като наблюдател на Събора въ Торонто Митрополитъ Никодимъ, желанието на делегатите не бъше зачетено. Синода раздѣли Епархиите на две Диоцези: Ню Йоркъ - начело съ Митрополитъ Йосифъ и Акронъ - начело съ Епископъ Симеонъ.

Докато Йосифъ е ограниченъ само за Ню Йоркъ, Симеонъ, освенъ Акронъ има подъ свое ведомство още 9-10 църковни общини въ Съединените Шати, Австралия и Нова Зеландия. Само преди нѣколко месеца е била купена и сграда за Митрополия въ Акронъ, заплатена отъ София.

Като имаме предвидъ, че въ България на стотици църковни общини се пада по единъ Митрополитъ, питаме, при наличността само на десетина църкви на този континентъ, кому са нуждни две Епархии, съ двама владици и то заплатени отъ комунистическа България? /Не споменаваме третата Македоно-Българска Епархия, начело съ Епископъ Кирилъ, която се отдѣли преди 13 години отъ Светия Синодъ, ужъ въ името на антикомунистическата борба. За нея ще имаме възможность другъ пътъ да пишемъ/. Нима безвърнициятъ въ София наистина се загрижиха за религиозните нужди и възпитание на емигрантите? Не върваме Българската Комунистическа Партия да инвестира долари въ Митрополити и Владици, ако не разчита да ги получи обратно съ богата лихва!

Съревнованието между двамата владици, но не на религиозно-творческа база, а кой да заграби по-голяма територия, е въ разгара си. За настъ не е важно, кой ще победи. Сигурно този, който по-добре служи на София. Жалкото е, че съ административната намъсса на Светия Синодъ въ чеъковния животъ на този континентъ и нереспектиране желанието на черковните членове, ще бѫдатъ отблъснати и сигурно ще потърсятъ удовлетворение на свойте религиозни нужди въ други църковни общини. Отъ това ще загуби само българщината на този континентъ, която и безъ това има тежката задача да се справя съ настървениетъ нападки на гръкомани, сърбомани и македономани!

Боли ни, когато пишемъ на тази тема. Ниеискаме да подкрепяме Българската Православна Църква въ емиграция, за да бѫде тя крепителъ на българския духъ и пазителъ на българските национални интереси, но въ сѫщото време, нашъ дългъ е да бдимъ за предотвратяване опитите за използването и за комунистически или други цели.

Ние все още върваме, че Българската Православна Църква въ Родината и особено въ чужбина, ще намъри правилния път за опазване на своята независимост, за да продължи историческата си роля на бранителъ на българщината въ тъзи тежки за нашия народъ времена.

Далечъ сме отъ мисъльта да проповѣдваме и изискуваме саможертвата на нашите братя и сестри въ Родината. Отъ тута лесно можемъ да дразнимъ "червения змей" въ България. И най-малко ние, отдалечени на хиляди километри, приютени въ тъзи свободни и демократични страни, имаме право да обвиняваме въ слабостъ беззащитните въ Родината. И като имаме предвидъ, че дори между милиони хора рѣдко се ражда човѣкъ да се качи на кладата съ дигнато чело, ни кара да бѫдемъ снисходителни и къмъ светите отци. Разбира се, за всѣко нѣщо си има и мѣрка...

Нека си пожелаемъ и да се надѣваме, че и поробена България ще роди единъ втори Патриархъ Евтимий, който да изгори на огъня на любовъта си къмъ народа ни! И нека този втори Евтимий бѫде сигуренъ, че пламъците на тази негова саможертва ще парятъ сърдцата и душите на идвашите поколения во всички вѣковъ!

САМО ПРИМИТИВИЗЪМЪ ЛИ Е ТОВА?

Д-ръ Благородъ Палеологовъ
Мюнхенъ, Германия.

Веднъжъ запитахъ единъ емигрантъ-юристъ дали чувствува нѣкаква тѣга по Родината. "Разбира се", - бѣ отговорътъ - "но азъ се научихъ самъ да се лъкувамъ и то много ефикасно. Взимамъ единъ български комунистически вестникъ и следъ прочитането на нѣколко пасажа това чувство преминава и се замѣня съ чувството на задоволство, че не съм вече въ България".

И наистина очудваше е подценяването на българина, на българския читател / разбира се, доколкото на практика той чете вестниците, за които е абониранъ на сила/, когато му се сервираятъ статиите, есетата и други литературни форми отъ диктуваната българска комунистическа преса. Като че ли, пълновъзрастниятъ български гражданинъ е безъ собственъ мозъкъ и безъ елементарни мисловни способности. Позволяватъ си да му повтарятъ до втръсване само готови фрази, шаблони и положения, не позволяващи абсолютно никаква свободна мисъль, интерпретация и въображение. Този калъпъ и сколастика, въ най-булгарния смисъл на думата, са надминали многократно по своята стериленост толкова много осмиванитъ отъ Марксистите-Ленинисти, Талмудизъмъ и канонизация на разните църковни култове и тѣхните езикови средства за изрази. Но тази стериленост на мисълта, която се налага на българския читател довежда до неизбѣжното създаване на наистина нови форми и въ областта на изразнитъ средства.

За съжаление, тѣзи нови форми отговарятъ на невижданото до сега обединяване на мисълта, на свободата на изразяване на мислите и на волята на окупирания чрезъ съветските агенти български народъ. При по- внимателенъ анализъ се установява, че тѣзи стандартни форми представляватъ едно повторение на изживѣните още презъ Срѣдните вѣкове езикови феномени. Конкретно, въ съвременната Съветска и Българска литература изобщо, са въведени и утвѣрдени между другите примитивни езикови и стилови форми и т.н. "постоянни епитети". Тѣзи "постоянни епитети" са характерни за народното творчество, примѣрно, въ Българския Народни пѣсни. Народниятъ пѣвецъ употребява почти винаги само подобни изрази и форми:

Черни очи	Вити вежди	Вода студена
Гора зелена	Поле широко	Синьо море
Враня коня	Мила майка	Ситни деца
Остра сабя	Бѣли пари	Черни дни и пр.

Въ съвременния български литературенъ езикъ, а сѫщото се отнася и до Руския езикъ, и по-специално въ официалните политически доклади, речи, въ езика на пресата - ежедневна и периодическа, се наблюдава връщане къмъ този отдавна изживѣнъ и отминатъ срѣдновѣковенъ и примитивенъ начинъ на изразяване и по-специално къмъ споменатите "постоянни епитети". Разбира се, въ духа на съвременните изисквания на Съветската пропаганда, респективно, на нейните български епигони се налага вече повторението до втръсване на нови "постоянни епитети". Напримѣръ:

Дружбата съ СССР може да бѫде само нерушима и вѣчна!
Безкористна братска помощъ отъ непобедимата Съветска армия.
Рѣководната роля на БКП. Братскиятъ комунистически партии.
Всепобеждаващето учение на Марксъ и Ленинъ /по-рано Сталинъ/.
Тържеството на Съветската наука. Всеотдайната подкрепа на СССР.
Безспиренъ растежъ на политическата и трудова активностъ.
Топла и сърдечна обстановка.
Даватъ указания и мѣдри съвети: Тодоръ Живковъ /по-рано Георги Димитровъ или Вѣлко Червенковъ/.

Още по-интересни са "постоянните епитети" във връзка съ противниците на комунизма. Ако отворите която и да е била комунистическа книга, била тя история, белетристика или политическа, почти на всички втори ред ще срещнете такива шаблонни и свехтъли епитети, които се повтарят и преповтарят от години наред. Слоганите на Ленин, че "Една ложа, преповтаряна хиляди пъти, вече се взима за истина" и "Който не е съ насъ, е против насъ", като че ли взимат, за съжаление вече почва въ Запада: комунистическият преповтаряни "постоянни епитети" почват да се употребяват и отъ Западната преса, като са добили вече гражданственост във нея. Едва ли има българско списание, вестникъ, книга или брошура, където да не се срещат поне стотина пъти следните "постоянни епитети":

Фашистъ	Нацистъ	Антисемитъ
Кръволовъ	Легионеръ	Садистъ
Контрареволюционеръ	Главоръзъ	Бандитъ
Капиталистъ	Кожодеръ	Потослукачъ и пр.

Като се има предвидъ, че въ комунистическата литература съ тези мили и любезни епитети са окачествени и Английската Кралица и Папата и Президента на Съединените Шати, става явно какво е качеството на тяхното съдържание. На читаещата публика тези епитети и слогани им са се втръснали до гуша и тъси казватъ: "Щомъ като волачите на Западните демократии са "фашисти" и "капиталисти", какво лошо има и ние да сме такива? Още повече, че "башата", "вожда", "най-гениялния водач на човечеството" Джугашвили-Сталинъ, бъше дълги години въ приятелски и дипломатически отношения и съ фашистка Италия и съ Нацистка Германия. Защо тогава никой български комунистъ нъмаше кураж, поне да спомене единъ отъ тези "постоянни епитети", така широко употребяване днесъ, подъ плетъ и надъ плетъ?

Комунистите дори не употребяватъ тези епитети въ кавички, като че ли не знаятъ, че да си фашистъ, тръбва да си италианецъ, нацистъ-германецъ, кожодеръ-да обработвашъ кожи, кръволовъ-да не си въ никой случай вегетариянецъ и антисемитъ - неможешъ да бъдешъ евреинъ!

Разбира се, не всичко се свършва само съ "постоянните епитети". Въ "колонката на писателя", примърно въ "Вечерни Новини", дълбокомъдри писатели, гонещи кариера и отлиния, се домогватъ до по-сложни изразни похвати. Тамъ могатъ да се прочетатъ и по-нови нъща, напр.: другарката Людмила Живкова, дъщерята на Тодор Живковъ, Първи Замъстникъ Председател на Комитета за Изкуства и Култура изнесе докладъ на нѣкаква тема. Оказа се, споредъ критиката на виденъ нашъ писателъ, че значението на даденитъ въ доклада указания "могатъ да бѫдатъ измѣрени само въ "дистанцията на времето", астрономически казано - съ 300,000 километра въ секундата!"

Какво величие, наистина! И то толкова млада и толкова зрѣла! И защо не! Преди нѣколко години, принцеса Людмила изнесе докладъ въ единъ отъ най-renomираниятъ английски университети на тема: "Близко-Источната политика на Англия презъ XIX вѣкъ". Защо не въ Москва, а въ прогнилия Западъ? И защо не на тема "Близко-Источната политика на Русия презъ XIX вѣкъ" или по-познато и много по-важно за насъ - на Съветския съюзъ въ Близкия Истокъ презъ XX вѣкъ?

Но кой има кураж да бърка въ огъня! Относно Английската политика може всички да говори и пише безнаказано, но относно Съветската, а също и Руската, може да пише днесъ само Брежневъ, вчера Хрущовъ, а онзи денъ само Сталинъ... Ако се върнемъ къмъ многострадалния български езикъ, бихме могли да си обяснимъ въ каква ковачница се създаватъ новите му изразни форми и кой дава указанията си на нашия културенъ фронтъ, съ каква култура е той и съ какъвъ манталитетъ, а също и отъ коя династия произхожда. Връщайки се още по-назадъ, бихме могли да запъремъ въ духа на нашата народна пѣсень по дѣдо Любенъ Каравеловъ: "Черней горо, черней сестро..." - отъ братската нерушима дружба и помощъ отъ Съветския съюзъ!

ПРОТЕСТЬ ОТЪ Д-РЪ КОСТА ТОДОРОВЪ, ЖИВУЩ ВЪ ШВЕЙЦАРИЯ.

До Председателя на Окръжния Народен съдъ въ Силистра, България.

Копия:

До Министерството на Правосъдието въ София, България

До Организацията на Обединените Народи, Женева, Швейцария.

Септемврий 1976.

Господинъ Председателю,

Протестирамъ и считамъ Вашата присъда, чрезъ която осъждате мене и моята съпруга Гана Тодорова на 3 години затворъ и конфискация на имуществата ни, движими и недвижими, за неоснователна и провокационна.

Кое Ви даде основание да издадете тъзи присъди? Моето незавръщане въ България? Та Вие незнавате ли или сте забравили, че вече минаха десетки години отъ както робството бъше осъдено отъ човѣчеството! Че всѣко човѣшко сѫщество има право на свобода и че вече милиони хора отъ колониалния свѣтъ живѣятъ на свобода и сами взиматъ решение за себе си! Ако това не знаете или сте забравили, тогава навѣрно не сте забравили, че едва една година измина отъ дена въ който, не други, а самия Първи Секретарь на Комунистическата Партия и Президентъ на България, Тодоръ Живковъ лично подписа Договора въ Хелзинки - а този договоръ задължава всички правителства "да осигурятъ свободното движение на хора и идеи". Позволявамъ си да Ви цитирамъ извадки отъ речта на Тодоръ Живковъ, която той произнесе въ Хелзинки: "Народна Република България отдава важно значение и на международното сътрудничество въ сферата на културата и образоването, на информацията и контрактите между хората. Отворените врати сѫ символъ на довѣрие и гостоприемство. Нашите врати сѫ отворени".

Та Вие, Господинъ Председателю, като добъръ и съвестенъ партиецъ знаете наизустъ всѣка думица отъ речитѣ на Първия Ви Партиен Секретарь, а като така, какъ можахте да забравите тъзи думи и да се решите да престъпите и наруshitе партиината дисциплина и издадете присъда, която прави речитѣ на Тодоръ Живковъ "Бошъ лафъ". Ще кажете, че Вие, като юристъ и назначенъ отъ партията на "Народния Съдъ" се водите и взимате решения въвъ основа на създадените закони въ България, а не задълженията, които поема предъ външния свѣтъ Тодоръ Живковъ. Васъ не засъга ли, че тъзи думи сѫ демагогия предъ свѣта?

Но тъзи закони, по които Вие се водите нима не знаете, че тѣ сѫ изковани само да държатъ въ окови и робство "простилятъ български народъ" и че сѫ да облагодетелствуватъ класата на привилегирани партиици - именно тъзи, които провъзглазиха "Безкласово общество" въ България? Вие знаете, много добре всички тъзи нѣща, но Вие издавате тъзи присъди срещу честни българи само за това, понеже така Ви е наредено отъ Комунистическата Ви партия, която не може да се помира, че единъ неинъ робъ е успѣлъ да се изтръгне отъ нейната власть. Вашата безусловна господарка, Комунистическата партия въ България, има сѫщъ приюми, като нѣкогашните робовладелци въ Африка и Америка, спомнете си само за "Чичо Томовата колиба" и какъ пускаха кучета по избѣгалите роби и Вие ще видите, че между робовладелците отъ XVIII вѣкъ и тъзи отъ XX вѣкъ въ България не сѫществува разлика.

Сега не пуштатъ кучета по настъ, но съ Ваша помощъ тѣ търсятъ да продължаватъ тормоза, който се упражнява върху настъ и наши близки останали подъ тѣхна власть, конфискации на придобити съ черенъ трудъ имущества, тежки присъди. Вашите господари знаятъ, че настъ, хората избрали свободата, тъзи тѣхни машинации не могатъ да засегнатъ, но тѣ правятъ това, за да сплашват останалите въ робство хора. Хората съ всѣки изминатъ денъ разбиратъ, че политиката на Комунистическата партия е една политика на демагогия и затова избиратъ свободата. Достатъчно е да Ви спомена имената на Солженицинъ, Сахаровъ, Алмарицъ, а като тѣхъ има милиони вече, за да разберете, че Вашите присъди сѫ присъди срещу самите Васъ!

Вашата присъда срещу мене е и провокационна, защото не мене и моята съпруга тръбаше да съдите, а онъзи, които ни принудиха въ тази напреднала възраст да напуснемъ Родината си, принудиха и други лъкари да напуснатъ нашия градъ. Вие знаете, като мой съгражданинъ, че въ продължение на 28 години азъ служихъ на народа въ Добруджа всеотдайно като лъкаръ, че денонощно бъхъ въ негова услуга. Нито съжнитъ виелици, нито лепкавата Добруджанска калъ не ме спираха да се притеча на помощъ на страдуши въ отдалечени села. Колко безсънни нощи съмъ прекаралъ до леглото на страдущи родилки!

Отидохъ въ черна Африка, за да отдамъ моята помощъ на чернитъ братя и сестри, за да въздигна името на българския лъкаръ. Какви материални облаги имахъ презъ тъзи 28 години лъкарски трудъ? Пари въ банка, имоти, апартаменти, луксъ, любовници или пиянства? Вие сте останали навърно очуденъ, като сте чули, че при обиска извършенъ въ моя домъ, органитъ на властта съ намърили единъ бедняшки домъ, че въ банката нѣмаме никакви суми. Азъ не търсихъ материални облаги отъ тъзи отрудени селяни или граждани, които потърсваха моята помощъ, азъ се задоволявахъ само съ едно "Благодаря ти, докторе!". Азъ не спечелихъ пари, но имахъ благодарността на хората, нѣщо, което моите колеги комунисти не ми простиха. Тъ, възпитаниците на комунистическата партия съмътха професията средство за бързо забогатяване, за безчинства и пиянства. И когато ги разобличавахъ предъ тъхните покровители отъ Окръжния Комитетъ на партията за нехуманните имъ дѣла, то по комунистическата логика излизахъ виновенъ азъ, безпартийния лъкаръ.

Ето кого тръбаше да съдите като престъпници, тъзи и други като тъхъ, които съмътха, че Силистренският окръгъ е тъхна бащина мушия. За това считамъ присъдата Ви провокационна, провокационна противъ всички честни и почтени българи, защото Вие поощрявате нечестните и този случай не е единствения пътъ когато Силистренският Окръженъ съдъ върши това, да Ви припомня ли нѣкои дѣла? На Христо Миневъ, на Тодор Чешмеджиевъ, Д-ръ Христо Троянчевъ, Д-ръ Кирчева и пр. и пр. - тъ съ много и азъ си запазвамъ правото да ги посоча когато и където потръбва. Ще кажете, заплашвамъ! Да, знайте, Господинъ Председателю, че досега, подчертавамъ до сега, не съмъ сторилъ зло никому, но не бива да се прелива чашата, а Вие я прелъхте. И ако Вие и Вашите колеги въ България, не анулирате тъзи присъди срещу честни и почтени българи и не спрете тъзи безсмислени процеси, азъ и стотиците като мене имаме тута, въ Свободния свѣтъ, силно оръжие на ръце - свободата на словото и ще го използваме, за да възбудимъ въ хората по цѣлия свѣтъ чувството на възмущение отъ Вашите дѣла.

А отъ възмущение до възмездие пътятъ не е далечъ. Помислете добре, Господинъ Председателю на Окръжния съдъ въ Силистра!

БОРБА поздравява и адмирира Д-ръ Коста Тодоровъ, авторъ на горния протестъ. Ето вече 33 години комунистите вилнѣятъ въ България, убиватъ, затварятъ и мъчатъ народа по канцлагери и затвори, конфискуватъ имоти и спестявания, безъ да може никой да вдигне гласъ на протестъ въ страната, защото, не само той, но и всички негови роднини, ще изчезнатъ още на другия денъ безследно.

Ето защо, именно на насъ емигрантите се налага винаги и на всъкаде където можем да протестираме за тормоза и неправдите надъ измѣнения нашъ народъ. Всъки единъ отъ насъ ще тръбва да праща обвинителни писма да всички политически лидери въ Свободния свѣтъ, до журналисти и писатели, до организации и дружества, които биха подкрепили морално страдащите въ България. Църквите и църковните настоятелства тръбва да бѫдатъ на челната редица на тази борба противъ подтизиците и богохулците.

Непростимъ грѣхъ еза всъки емигрантъ, който е избѣгалъ отъ тормоза въ България, тука въ чужбина, при лекъ и приятенъ животъ, да не се интересува вече отъ свойте братя и сестри, гинѣщи подъ комунистическото робство!

НА ПОКЛОНЕНИЕ ВЪ АТОНСКИЯ МОНАСТИРЪ ЗОГРАФЪ.

Д-ръ Георги Паприковъ

Зографският манастиръ Св. Георги

Презъ месецъ Августъ 1976 година, единъ мой приятел и азъ решихме да направимъ поклонение въ Атонския Манастиръ "Св. Георги" нареченъ Зографъ, намиращъ се въ Свѣта Гора.

За да се отиде въ "Автономната Република Атонъ" трѣбва да се вземе пълномощие отъ Грѣцкото Министерство за Северна Гърция - Македония, което се намира въ Солунъ или отъ клона на Министерството въ Атина. Съ препоръка отъ Американското Посолство грѣцките власти съ видимо неудоволствие ни дадоха разрешение само за 4 дни. Извиняваха се, че монастиратъ били претрупани съ поклонници и посетители, като въ последствие се оказа, че ние бѣхме единствените поклонници въ Зографъ отъ осемъ месеца насамъ!

Съ моите приятели се намѣрихме въ модерния курортъ Палини, намиращъ се на западния полуостровъ на Халкидика. Съ такси, по много добри пътища прехвърлихме високи и стрѣмни планини до граничното градче Уранаполисъ, където преспахме. Рано сутринта на другия денъ, съ едно малко парадочче тръгнахме за пристанището на столицата - Дафне. Въ парадоччето полицейски чиновникъ ни взе паспортъ, които ги завѣриха чакъ въ Кареа. Следъ един часъ пътъ, покрай прекрасния планински и гористъ брѣгъ, осиянъ съ манастири, пристанища, скити и други, почти запустѣли здания, най-голѣмия между които бѣ Руския манастиръ "Св. Пантелеимонъ", една трета отъ който бѣ изгорѣлъ преди нѣколко години, ние стигнахме до Дафне. Пристанището представлява сборъ отъ две дузини стари паянтови къщи, съ малка митница, поща и десетина уредени дукинчета, въ които се продава дребни църковни кръстчета, иконки, домашни потрѣби и храна. Въ едно отъ тѣзи дукинчета ни попадна единъ 80 годишенъ здравенякъ, говорещъ отлично български. Оказа се, че е руснакъ-емигрантъ, дълги години живѣлъ въ Горна Баня до София, като офицер-адютантъ на нѣкои си руски генерали. Много се зарадва, като разбра, че сме българи и веднага ни предложи "манастирски конякъ".

Съ единъ допотопенъ малъкъ автобусъ, въ който, освенъ ние, пътници бѣха къмъ десетина монаси, току що пристигнали отъ Съветския Съюзъ, за да служатъ въ Руския манастиръ. По стрѣмно шосе, между прекрасни гори отъ кипариси, бадеми, смокви и маслини, следъ едночасово пътуване достигнахме билото на планината. Предъ насъ се откри омайна гледка: цѣлиятъ полуостровъ, на южната част на който ослепително блестѣше мраморния връхъ Атонъ, потъналъ въ зеленина, осиянъ съ десетки голѣми манастири, по-малки скитове, храмове, пустиници, лаври, блѣснали като бисери по цѣлото протежение на полуострова. Столицата Карея е малко градче, съ криви стрѣмни улички, послани съ калдаръмъ е се състои отъ църкви, метоси и малки дукинчета, принадлежащи и ръководени отъ манастирски служащи. Грѣцки е, разбира се, официалния езикъ, но ми направи впечатление, че навсѣкѫде може да се разберемъ по български. Следъ доста дълги формалности въ полицията, гдето ни дадоха ново пълномощие и ни върнаха паспортъ, ние се отправихме къмъ Българския Метохъ, най-видното здание въ града. Строенъ презъ 1909 година, массивна двуетажна построика, въ която живѣе Българския Представител въ Синадриона на Атонската Република. За сега е дяконъ Нектарий съ помощникъ българина отъ Сърбия, Стефанъ Божковъ - голѣмъ български патристъ.

Същия омнибусъ се върнахме въ Дафне и съ сѫщото парадочче се понесохме назадъ до пристанището на Зографския манастиръ, наречено Арсаната, на което съзахме само двамата, като се чудехме на кѫде да тръгнемъ.

Отъ лъвата страна е едно двукатно здание, доста западнало вече, отъ дъсно - голъма здрава каменна кула /пиргъ/, която навремето е служила да пази пътя къмъ монастира отъ нападения на пирати. Пътя къмъ монастиря е доста стръменъ, посланъ съ дебели плочи и калдаръмъ,строенъ преди 500 години, но отлично запазенъ, разбира се, само за пешеходци и мулета. Следъ единъ часовъ ходъ между дивни гори отъ маслини, смокви, оръхи и кипариси, до дълбоки дерета, при шумолящи бистри ръкички, следъ единъ завой предъ насъ блъсна съ омайна чаровностъ като грамаденъ замъкъ - монастирия.

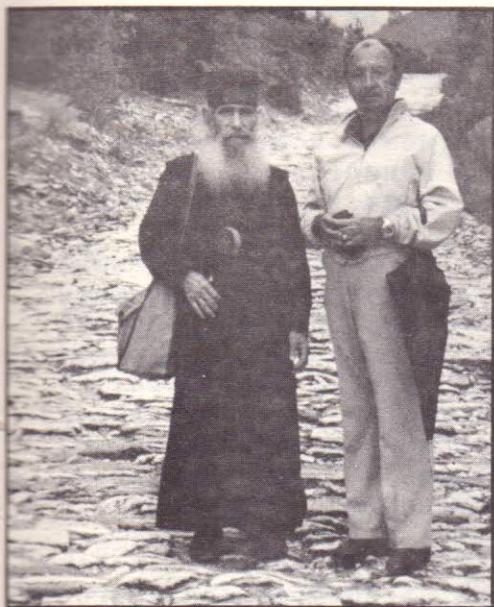
СТАРИЯТ МОНАСТИРЪ ОТЪ 898 ГОД.

На лъво отъ пътя, на около единъ километъръ на върха на високъ хълмъ се вижда друга една голъма двуетажна постройка, която, после научихме, е била първата сграда на монастирия, построена отъ Охридски тъ българи Мойсей, Ааронъ и Йоанъ въ лъто Господнъ 898! Две столѣтия следъ това, монастирия, вече солиден камененъ и обширенъ се построява по-долу, почти до ръкичката. Едва ли има по цѣлия свѣтъ по-ценна, по-запазена и по-българска съкровищница отъ този монастиръ, който въ продължение на 1,079 години не е представалъ да бъде български и да бъде стражъ и стожеръ на българщината! Щедро обдаряванъ отъ българскиятъ Царе Иванъ Асенъ II и сина му Калиманъ, също и отъ много други християнски владетели.

Патриархъ Евтимий е живълъ и училъ тамъ - тогава е имало прочута школа за духовници, които се разпращали по всички Православни царства, не само въ Велика България. Множество таксидиоти съ били пращани отъ монастирия по обширната българска земя да обучаватъ народа на българско четмо и писмо, да ободряватъ народа въ тежко време на робство и да събиратъ помощи за монастирия. Единъ отъ тѣзи Божи хора е билъ и скромния монахъ Пайсий, по-късно наречен Хилендарски, който презъ 1762 година написа своята "История Славяно-Болгарска" и събуди народа ни отъ дълбоката летаргия на асимиляцията и погърчването!

Монастириятъ представлява една грамадна внушителна четириъгълна сграда, строена отъ солиденъ камъкъ, съ дървени чердаци, отъ къмъ Западъ - на 7 етажа, а отъ къмъ двора, на три. Влизате презъ грамадна, обкована съ желяза, порта. Строенъ е презъ разни епохи, като най-старата е источната и юго-источната, която е доста западнала и необитаема. Килийтъ на монасите съ на втория етажъ на западната страна. Магерница-та и столовата се намиратъ на приземния етажъ. На обѣдъ и вечеря бѣхме поканени отъ гумена въ трапезарията, която събира поне 300 души, съ солидни дълбоки маси и пейки, съ аналогионъ /катедра/, а ние бѣхме всичко 10 души! Стените, които съ годи сега, ни обясниха, че ще бѣдатъ окрасени съ иконите отъ стария монастиръ на хълма, които, изографисани преди много столѣтия, застрашаватъ да се развалятъ отъ влагата и отъ времето. Мазетата на новата престойка съ поне 30 метра дълбоки и стигатъ до коритото на ръкичката и съ така солидни, като че ли съ правени за срѣдновѣковенъ замъкъ. Тамъ видѣхме грамадни кюпове съ зехтинъ, който се произвежда отъ 2,000 маслинени дървета, принадлежащи на монастирия. Въ монастирия нѣма електричество, служатъ си съ газени лампи и свещи. Иматъ прокарана течаша вода, но оскъдна, също примитивенъ телефонъ, който ги свързва съ Карея. Превозното имъ средство съ шестъ мулета, които живѣятъ извѣнъ монастирия и ги гледатъ нѣколко послушници. Подъ монастирия, близко до ръкичката има много добре уредена малка градина съ чудесни зарезавати и плодове. Монастирия притежава също и малко лозе съ голъма каменна къща до него, на около половинъ часъ ходъ къмъ брѣга на морето.

Монасите ни приеха като отдавна невижданни братя. Тѣ не бѣха виждали поклонници отъ 8 месеца насамъ и бѣха жадни да чуятъ какво става по свѣта, а ние, още по-жадни да чуемъ нѣщо отъ тѣхъ за монастирия, стояхме на приказки вечеръ до късно. Всичко монаси съ истински Божи хора -- тѣ съ откаснати отъ свѣта и съ се отдали всецѣло на свойте монашески задължения. Всички монаси присъствуватъ и взиматъ участие въ петъ служби на денонощие, всѣки денъ! Хранятъ се изключително съ растителна храна работятъ по монастирия, въ градината, по лозенцето, чистятъ, боядисватъ, уреждатъ библиотеката и църквите и човѣкъ просто недоумѣва, какъ този грамаденъ монастиръ се подържа и е така чист и спретнатъ само съ труда на нѣколцина монаси!

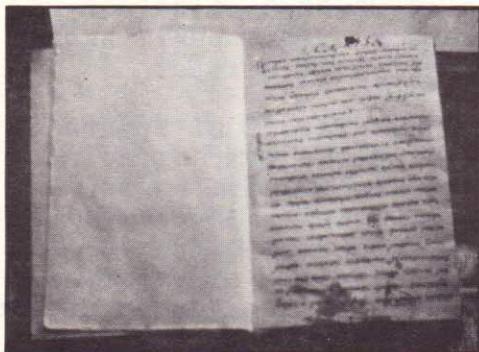

О. ПАРТЕНИИ и ПОКЛОНИК ГЕОРГИ

и грамотитъ за тъзи Ордени, издадени и подписани отъ Царь Фердинандъ I и отъ Кралъ Миланъ Сръбски.

Въ църквата се пазятъ неоценими стари икони, изографисани отъ български художници и зографи отъ миналите въкове. Също, подъ стъкла и въ чудесно изработени ковчежчета се пазятъ много, поне една дузина, чудотворни моши на български и други православни светии и великомученици. Олтаря, кандилата, полюлеитъ, троноветъ са необразимо изящна работа, творба на многовъченъ трудъ на българи-майстори.

Най-ценното богатство на манастиря е и си остава библиотеката! Въ нея се намиратъ надъ 30,000 книги, ръкописи, папируси, документи и се смята за най-богатата библиотека отъ всички Атонски манастири, което прочетохме въ единъ гръцки проспектъ а както се знае, гърцитъ нѣматъ обичай да хвалятъ нищо българско! И действително, следъ като двама монаси, отецъ Пахомий и отецъ Филотей, съ два различни грамадни ключа ни отвориха стайтъ на книгохранилището останахме смяяни – такова богатство само въ две голѣми стаи, свързани помежду си на два етажа. Прозорцитъ са замръжени и съ тъмни пердета, за да не прониква светлина и насекоми. Въ отлично запазени ракли и шкафове, подъ стъкла видѣхме: оригинала на Паисиевата История отъ 1762 година, най-стария до сега известенъ документъ написанъ на Кирилица – отъ 980 година, значи точно преди 1,000 години, чудесно запазенъ, Драгановия Миней отъ 1300 година, Сборника на Патриархъ Евтимий, Житието на българската Свѣтица Петка, писано отъ него Царскиятъ Поменикъ съ надъ 7,000 имена на поклонници отъ въкове насамъ. Също тука се съхраняватъ 257 древни ръкописи, надъ 50 христовула или златопечатника отъ древнитъ български царе на пергamentъ и още хиляди старопечатни български и чуждоzemни книги – нѣщо невиждано и невъзможно да се събере, както е подредено тук!

ПАЙСИЕВАТА ИСТОРИЯ ОТЪ 1762.

Килията, която ни дадоха да преспимъ, бѣ изрядно чиста съ два кревата, доста твърдички, но съ дебели одеяла. Дѣдо Игуменъ, Архимандрий Евтимий, ни предупреди да не ставаме, когато биятъ клепалата, понеже това ставало въ 4 часа сутринта, а ние като поклонници и пѣтници, може да поспимъ още нѣколко часа. Закусихме съ чай и маслинки, които ни предложи така добрия монахъ отецъ Паргений и почнахме да разглеждаме манастира по-подробно. Разбира се първо отидохме на църковната служба въ Съборната църква "Св. Георги Зографъ", която току що бѣше започнала. Църквата е нарѣчена на свѣтия Великомученикъ, по предание на чудотворната икона, изографисана отъ самия светия, която била излѣзла отъ морето, намѣрена отъ монаси, които я качили на едно муле, и казали, кѫдето отиде до сутринта мулето, тамъ ще трѣбва да построятъ манастиръ. Така и станало! Сега тази чудотварна икона е въ олтара, чудесно изографисана, стара надъ 1,000 години, обсипана съ подаръци. Между другитъ отличия, съ очудване видѣхъ окачени на гърдитъ на светията и Българскиятъ Ордени "За Храбростъ" II степень и Войнишкия "Кръстъ за Храбростъ" I степень, а също и Сръбския Орденъ "Св. Сава" I степень. Какво бѣше моето очудване, като следъ това въ библиотеката намѣрихъ

и грамотитъ за тъзи Ордени, издадени и подписани отъ Царь Фердинандъ I и отъ Кралъ Миланъ Сръбски.

Въ църквата се пазятъ неоценими стари икони, изографисани отъ български художници и зографи отъ миналите въкове. Също, подъ стъкла и въ чудесно изработени ковчежчета се пазятъ много, поне една дузина, чудотворни моши на български и други православни светии и великомученици. Олтаря, кандилата, полюлеитъ, троноветъ са необразимо изящна работа, творба на многовъченъ трудъ на българи-майстори.

Най-ценното богатство на манастиря е и си остава библиотеката! Въ нея се намиратъ надъ 30,000 книги, ръкописи, папируси, документи и се смята за най-богатата библиотека отъ всички Атонски манастири, което прочетохме въ единъ гръцки проспектъ а както се знае, гърцитъ нѣматъ обичай да хвалятъ нищо българско! И действително, следъ като двама монаси, отецъ Пахомий и отецъ Филотей, съ два различни грамадни ключа ни отвориха стайтъ на книгохранилището останахме смяяни – такова богатство само въ две голѣми стаи, свързани помежду си на два етажа. Прозорцитъ са замръжени и съ тъмни пердета, за да не прониква светлина и насекоми. Въ отлично запазени ракли и шкафове, подъ стъкла видѣхме: оригинала на Паисиевата История отъ 1762 година, най-стария до сега известенъ документъ написанъ на Кирилица – отъ 980 година, значи точно преди 1,000 години, чудесно запазенъ, Драгановия Миней отъ 1300 година, Сборника на Патриархъ Евтимий, Житието на българската Свѣтица Петка, писано отъ него Царскиятъ Поменикъ съ надъ 7,000 имена на поклонници отъ въкове насамъ. Също тука се съхраняватъ 257 древни ръкописи, надъ 50 христовула или златопечатника отъ древнитъ български царе на пергamentъ и още хиляди старопечатни български и чуждоzemни книги – нѣщо невиждано и невъзможно да се събере, както е подредено тук!

Въ двора на манастиря се намира красивъ мраморъ паметникъ за слава и въ память на "Зографските мѫченици". На 10 Ноемврий 1275 година манастиря билъ нападнатъ отъ пирати-латини, които го ограбили. Въ кулата, която се намирала на мястото на сегашния паметникъ, са се затворили и са се защищавали 21 иноци и 4 мирски лица. Кулата била подпалена и всички въ нея намѣрили своята мѫченическа кончина. Изгорѣла също и тогавашната библиотека отъ 193 книги, били разграбени много златни църковни прибори и утвари, подарени презъ въковетъ отъ българскиятъ владетели Свѣти царь Петъръ, царь Иванъ Асенъ и великия Симеонъ.

Грамадната приемна зала е украсена съ много портрети от миналото на България, като на най-лично място съ големи портрети на Царь Борис III, Царица Йоанна и Царь Симеон II Също, стари български възродители, политически дейци, генерали министри, архииереи, снимки от миналото, между които намерихъ и чично си, генералъ Стефанъ Паприковъ министъръ въ кабинета Малиновъ при обявяване на Независимостта въ 1908 година.

Монасите, тъзи български свещеници, съ повечето от днешна България, дошли от Преображенския или Бачковския манастири, други – по-стари, съ от Егейска Македония. Споредъ законите на страната, тъй тръбва да станат гръцки поданици в продължение на една година от постъпването им в манастира. Българското комунистическо правителство малко се интересува за запазване на тази българска съкровищница. По-рано манастиря е имал грамадни имоти въ България и Румъния, подарявани от благодетелни хора през въковетъ, но след като комунистите заграбиха властта въ тъзи страни, веднага очухдиха имотите им. Сега манастиря се поддържа от приходите на един малък хотел въ Солунъ, от 2,000 дървета маслини и от доста обширни гори въ полуострова Лонгосъ

ПАМЕТНИКА НА МЪЧЕНИЦИТЕ.

очухдиха имотите им. Сега манастиря се поддържа от приходите на един малък хотел въ Солунъ, от 2,000 дървета маслини и от доста обширни гори въ полуострова Лонгосъ

Монасите съ така скромни, така отдавани на своята Божа служба, че лично за тяхъ си дори и не мислятъ. Тяхният дългъ е да запазят това, което Богъ им е завещалъ от 11 века и тъй го пазятъ, както "Св. Георги Зографъ" го е запазилъ до сега. Нашъ общобългарски дългъ е, обаче, да помогнемъ съ каквото можемъ, за да улеснимъ тяхното бреме, та и ние да поставимъ един камъкъ на тази крепость на българщината. Напримеръ: миналата година, при работа въ лозенцето, единъ монахъ бива ухапанъ от змия и докато дойде докторъ – следъ 8 часа – той предалъ Богу духъ. Единъ българинъ се сети и изпрати на монасите една дузина гумени ботушки. Като си отивахме, валъше проливенъ дъждъ. Изпрати ни до пристанището милиятъ и така добъръ монахъ Партеней съ всичките имъ два чадъра. Другъ българинъ се сети и имъ изпрати чадъри и мушами. Моятъ приятел забележа, че въ нѣкои килии капе вода от тавана, намѣри пукнатините и имъ изпрати пластиковъ цементъ. Братята иматъ нужда не само от добра дума и поздравъ отъ българите по свѣта, но и отъ нѣкои помощи за манастира!

Дано тъзи мои редове стигнатъ до отворено българско ухо и нека нови български имена да се наредятъ до имената на хилядите ктитори, записани въ кондиките на хилядолѣтния нашъ манастиръ "Св. Георги Зографъ".

На 21 Декември 1976 съ големо безспокойство прочетохъ въ пресата едно кратко съобщение, че въ единъ Свѣтогорски манастиръ билъ избухналъ пожаръ. Веднага влѣзахъ въ връзка съ Гръцкия консулъ, който съ голема любезност у послужи съ гръцки вестници и дори влѣзе въ връзка съ Солунъ. За нещастия, съобщението се оказа вѣрно:

Изгорѣло бѣ частъ от южното крило на манастира, предизвиканъ отъ примитивна печка въ килията на най-стария монахъ Натанаилъ, българинъ отъ Костурско, единъ тихъ и много милъ старецъ. Горкиятъ монахъ изгорѣлъ въ килията си, мѫчейки се да потуши пожара. Богъ, обаче, запази, свѣтите мощи, бесценната библиотека и чудотворните икони. Монасите, съ себетрицание и жертвоготовност съ успѣхи да потушатъ пожара.

Разбира се, веднага, съ доста големи трудности, успѣхме да влеземъ въ връзка съ дѣдо Игуменъ, който ни успокои, че Богъ е прибрали при себе Си свѣтия старецъ, но не оставилъ да угасне тази българска тръдрдина. Это защо – обръщамъ се къмъ всички българи-емигранти по свѣта: вие сте, които можете да запазите во вски Зографъ! Помогнете на тъзи монаси-герои съ каквото можете, за да ви дава Богъ здраве и благоденствие. Напръво време тръбва да се изпратятъ пожарогасители и откриватели, отъ Солунъ. При БОРБА е откритъ "ФОНДЪ ЗОГРАФЪ", та всѣки, който има българско сърдце нека да прати каквото може и хелае, та да могатъ да са закупятъ и изпратятъ тъзи така нуждни инструменти за запазването на тази Българска свѣтина.

ПОЛИТИЧЕСКА ПСИХО-ТЕРАПИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Юрий Хаджи-Димитровъ
Бернъ, Швейцария.

"...вървамъ, колеги, че не се съмнявате, че пациента е психично боленъ. Защото някои колеги съ ми питали за това. Преди 5 години той съвсемъ не бъше така, ако го бъхте видѣли тогава, нъмаше да повървате, че е психично боленъ, той щъше да ви разкаже вицове за социализма, на които дори щъхте да се посмѣете". Така доцираше професорката по психиатрия Иванова. Два дни преди въпросната лекция, въ коридора на Института ни сръща единъ колега-студентъ: "А бе, момчета, защо ме гледате така, какво ще кажете, азъ лудъ ли съмъ или не?". Казваме му: "Нали знаешъ, че единъ психично боленъ никога нъма съзнание за своето заболъване". "Да, но горе въ аудиторията ни демонстрират единъ пациентъ, който говори нъща, които и азъ мисля! Елате на лекцията другия часъ". Пациентът бъ демонстриранъ предъ студентите на лекция по медицинска психология на тема: "Синдроми на мислено разстройство" отъ Професоръ Ивановъ - ръководителъ на катедрата по Психиатрия и по това време Ректоръ въ Варна

Професорът даде думата на болния и той почна да говори: "Хората на този свѣтъ се дѣлятъ на две голъми групи: първите - това съ хора добри и идеалисти. Втората група съ мошеници, престъпници и убийци. Кои спадатъ къмъ тази група не искамъ да кажа, за да не обидя другаря Професоръ". Последва гръмогласенъ смѣхъ въ аудиторията и снисходителна усмивка на професора. Въ паузата студентът наобиколиха пациента въ коридора, задавайки му въпроси. "Нъма по-голъмо престъпление отъ социализъма - твърдѣше той - а тъ разправяте, че щъли да направяте и по-висшъ стадий - комунизъмъ! Мене ме биятъ! Биятъ ме не само физически, но ми биятъ и инжекции" и той измъкна отъ джоба си единъ рекламиръ фармацевтиченъ проспектъ на нѣкакъвъ невролептикъ съ нарисувана мишка и спринцовка на него. "Азъ съмъ като тази мишка и мене ми биятъ инжекции, за да не говоря това, което вървамъ".

Въпросниятъ пациент бъ повторно демонстриранъ на лекцията на Проф. Иванова, съпруга на Ректора, вече като пациентъ съ цѣлостно заболъване. По анамнестични данни пациента бъ "30 годишенъ, завършилъ Висшъ Инженеренъ Институтъ, нежененъ, нъма данни за фамилно обременяване съ психично заболъване, дѣдо му осъденъ на смърть отъ Народния съдъ. При пътуване въ влака ималъ нѣкакъвъ конфликтъ съ милиционери и задържалъ. Психичната експертиза констатира шизофренна психоза".

"...вървамъ, колеги, че не се съмнявате, че пациента е психично боленъ. Въпрѣки множеството изследвания до сега, причината на това заболъване все още не е съвсемъ ясна. Съществуватъ различни теории за сѫщността на шизофренията. Екзистенциалистът на Западъ твърдятъ, че това не е заболъване, а своеобразенъ начинъ на мислене. Нашата катедра проведе множество изследвания въ Толбухенски окрѫгъ върху голъмъ контингентъ отъ населението. Ние сме открили въ кръвъта на болни специфични шизофренни антитела, също и въ здравите родственици на пациентите. Съ огледъ на профилактиката се налага своевременното стационариране на такива носители на шизофренни антитела, дори на тѣхните родственици и тѣхното медикаментозно третиране съ средствата на съвременната психо-фармакологична наука, начело съ великия Съветски съюзъ.

За сега, възможността за една по-ефикасна терапевтична намѣса е твърде ограничена и се свежда до забавяне хода на неминуемо настѫпващата деменция. Голъма заслуга за изследване на това тежко психическо заболъване има прогресивната Съветска наука. Въ последно време много наши врагове на Западъ разпространяватъ клеветнически твърдения, че въ Съветския Съюзъ за шизофренни болни биватъ обявявани политически противници на Съветската власт. Вървамъ, колеги, че не се съмнявате, че този пациент е психично боленъ и че мъстото му е при насъ, въ Психиатричната болница, где ще бѫде подложенъ на съответното лѣчение...".

Случаятъ ни направи потресаещо впечатление, поради участъта на този "психично боленъ" нещастникъ!

Приветъ Трибуно!

(По случай 50-годишнината на Мак, Трибуна)

Ти лжъ сяне си въ мрака
Огръвашъ всичко родно — мило.
И отънъ-бичъ си за простака
Забравилъ това, що е БИЛО!

Ти Вестникъ си на чиста родна речь,
Да! Вестникъ си и оствър мечь
За тоя днеска що отрича
Пъснитъ на Григоръ Пърлича.

Въвъ твоите страници, Трибуно,
Чкатровъ, Любенъ и Михайловъ,

Ето вече полу-вѣкъ

Написаха тозъ ЗАВЕТЬ:

„ДА ПРЕБЪДЕ И ВО ВѢКЪ
БЪЛГАРСКАТА ПЪСЕНЬ РОДНА
ВЪ МАКЕДОНИЯ СВОБODНА!“

Тржбъ, разгласяй по свѣта,
Духътъ на българщината-народна
И моятъ поздравъ приими

Ти мощна, сила.

Приветъ! Трибуно свидна

Велизарий Спасовъ

ЗА ТЕБЪ РОДИНО

МИСЛИ И ЧУВСТВА
ТАГИ И КОПНЕЖИ

ДОРА Г҃БЕНСКА
ЛОСЬ АНДЖЕЛЕСЪ
1976г.

ЖЕНЯ ЗАИМОВА

МАРТЕНИЦИ

СКИЦИ И ХУДОЖЕСТВЕНО ОФОРМЛЕНИЕ
ОТ МИТКО ПЕТРОВЪ

Издадено въ Ню Йорк
Не. Йорк, 1977 г.

На 10 Февруарий 1927 година започна да излиза въ Индианаполисъ, Съединените Шати първият вестникъ на българите отъ Македония, пръснати по цѣния светъ. Въ продължение на 50 години, този фаръ на българщината и на родолюбието пръска светли лъчи въ душите на изгнаниците и топли сърдцата имъ съ надеждата за свобода на поробената Родина.

Списанъ и чистъ български езикъ, ратуващъ за свободата на цѣлокупния български народъ, било тя етническа, било тя политическа, МАКЕДОНСКА ТРИБУНА е скъпъ и желанъ другаръ въ всѣки български емигрантски домъ.

Въ продължение на 50 години редакторите на вестника съ себеотрицание и любовъ дадоха всичко, което може да даде единъ емигрантъ — време, трудъ, спокойствие, дори и живота си. Незабравими ще останатъ имената на: Йорданъ Чкатровъ, Асенъ Аврамовъ, Любенъ Димитровъ, Христо Низамовъ, Петъръ Ацевъ и сегашните братя Попови.

БОРБА отъ сърдце пожелава още 50 годишенъ животъ на своя събрать МАКЕДОНСКА ТРИБУНА, но вече въ свободната ни Родина!

ОГЪН И ЖУПЕЛ

Брой 3 /1/, Год. 1976,
Бернъ, Швейцария, 16 стр.
Илюстровано списание,
Редакторъ: Петъръ
Хаджи Димитровъ.

Боенъ органъ на българите-емигранти въ Швейцария, пъленъ съ огънь противъ поробителите на Родината и сипещъ жупелъ по главите на самозабравилите се емигранти които предпочитатъ удобство и лекъ животъ предъ Народното Дѣло.

Отлични статии и политически сатири пълнятъ страниците, които се четатъ на единъ дѣло. Познаващи трънливия путь на емигрантската журналистика, отъ сърдце желаемъ дългоденствие и още повече огънь и жупелъ по главите на предателите и поробителите!

ЗА ТЕБЪ РОДИНО. Мисли и чувства, Таги и копнези.

Дора Гѣбенска, Лосъ Анджелесъ 1976, 84 стр., 14X22 см., подвързана 46 стихотворения на български и английски.

Известната наша поетеса и писателка на Д-вото на Българскиятъ Писатели и Културни Дейци въ Изгнание, редакторка на списанието ЛЖЪ, е издала една антология отъ свои стихове, писани въ периода отъ 1949 до 1966 година.

Стиховете сѫ епически и почти всички сѫ посвѣтени на българския духъ, на българската мощь и славното българско минало. Отъ тѣхъ се чувствува безкрайната обичъ на авторката къмъ днесъ поробената ни Родина и бодрата вѣра въ скорошната и свобода.

МАРТЕНИЦИ.

Женя Заимова, Ню Йорк 1977 Издание на "Балкански Екъ". 198 стр., 14X20 см., художествено оформление Митко Петровъ, IX глави съ 80 стихотворения, подвързана.

Следъ Щъркели и Пѣсни РАЗПИЛЪНИ, авторката ни поднася нови лирични стихове, пълни съ идеали и мечти. Къси и сбити стихове, близки до лириката на Траяновъ и Лилиевъ, даровитата наша поетеса съ тази сбирка обогатява нашата емигрантска литература.

Всички книги могатъ да се доставяватъ отъ редакцията на БОРБА.

ЦАРСКОТО ПОСЪЩЕНИЕ ВЪ ЧИКАГО.

Тъхни Величества ЦАРЬ СИМЕОНЪ II и ЦАРИЦА МАРГАРИТА посътиха Чикаго, като гости на Тъхни американски приятели само за три дни. По изрично Тъхно желание да се срещнатъ съ Свой сънородници, българският национални емигранти съставиха единъ Комитетъ за посрещането Имъ, начело съ Д-ръ Георги Паприковъ.

Въпръки много претрупаната програма на Тъхни Величества, на 24 II 1977

се състоя приемъ въ единъ първокласенъ хотелъ при присъствието на множество български емигранти. Следъ изсвирането на Шуми Марица и Химна на Царя, Д-ръ Георги Паприковъ поздрави Тъхни Величества съ "Добри Дошли", на което Н.В. ЦАРЬ СИМЕОНЪ, затрогнатъ отговори, че никога и никаде не се чувствува така добре както въ сръдата на Своите сънародници, българският емигранти. Следъ това Тъхни Величества разговаряха съ всички единъ отъ присъствиращите и направиха много снимки.

При изпращането Имъ съ Шуми Марица и гръмогласно "ура", което разтърси хотела, Тъхни Величества благодариха за приема и обещаха скоро отново да се видятъ съ наши сънародници, било въ Чикаго, било въ други градове.

Сръщата съ Българския ЦАРЬ и ЦАРИЦА ще остане неизличима въ споменинъ на българският емигранти въ Чикаго.

НО ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИЕ ШАТИ.

На 5 III 1977 Клона на Б.Н.Ф. въ града организира и тази година традиционното чествуване на Освобождението на България отъ Турското иго, което бъде проведено въ хотелъ Шератонъ. Българската емиграция отъ града и околностите се бъде масово стекла и за кратко време препълни залата.

Въ 9 часа вечеръта тържеството се откри съ Американският Национален Химнъ и Шуми Марица, следъ което тостмистера г. Никола Стояновъ каза подходящи за случая слово и даде думата на Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който държа кратка историческа речь.

Между официалните гости личеха представители на братски нации народи: Д-ръ А. Соколишинъ - Украйна, Полк. Н. Назаренко - Козакия, Инж. Д. Косиякъ - България, П. Анджеласъ - Литвания, Д-ръ М. Ниснеръ - Германия, Х. Ихлихъ - Источна Германия, Полковник Е. Липникъ - Естония, С. Манзуръ - Туркестанъ, Д. Радукичъ - Сърбия и много други. Получиха се стотици поздравителни писма и телеграми отъ Сенатори и Народни Представители, също и отъ представители на други приятелски народи. Присъствиаха наши другари отъ други градове: г. Миро Герговъ и г. Еленко Ивановъ отъ Бъфalo, г. Дако Цановъ отъ Балтиморъ и др.

В фолклорната програма взе участие Украинската танцова група отъ Астория, подъ ръководството на г-жа Опреско. Рекордният Оркестър АРМОРЪ подъ диригентството на г. Романенко свиря танцова музика до късно следъ полунощ. Български хора и ръченици бъха свирени отъ групата на г. Гексеръ, като малко и старо се хванаха на народните танци. Тържеството мина при отлично настроение и пълно задоволство отъ всички. Отлично изпълни своята задача Комитетъ по организирането въ съставъ: г. г. Н. Стояновъ, К. Кондовъ, П. Николовъ, Т. Гоговъ, К. Христовъ, Ю. Ивановъ, Т. Тодоровъ, Д. Стражановъ и господинъ Кристина и Лиса Петрови.

**НАРОДНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ
ДЖЕЙМС Д.ДЕЛАНИ   ЕДВАРД И.КОХЪ**

по молба на Българския Национален Фронтъ държаха речи въ Парламента на Америка въ полза на българската освободителна борба от кървавия комунизъм въ нашата Родина

BULGARIAN INDEPENDENCE
HON. JAMES J. DELANEY
OF NEW YORK
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Thursday, March 3, 1977

Mr. DELANEY. Mr. Speaker, the Bulgarian national anthem refers to Bulgaria as a land of heroes. Indeed it is, once achieved at the end of the Russo-Turkish War of 1877-78 upon its liberation from Turkish domination and the national oppression under Ottoman rule were initially shattered for the Bulgarians by the Treaty of San Stephano. Soviet army in 1944 a Communist-dominated puppet regime was forced upon the country by the same terror and purge tactics employed by Russia throughout Eastern Europe in the postwar years.

Toward the end of World War II, in September 1944, the U.S.S.R. opportunistically declared war and Red Armies poured into the devastated kingdom. It was only a matter of time before the "fatherland front"—a puppet coalition backed by Soviet bayonets rose to power through violence and rigged elections. Communist control was then formally solidified through the infamous Dimitrov Constitution of 1947.

Mr. Speaker, today marks the celebration by Americans of Bulgarian descent of their fatherland's initial independence in 1878. I join with them in praying that Bulgaria will soon regain its rightful place among the free nations of the world. At this time of increased attention to the issue of human rights, we are inspired by the historic 1947 proclamation of Kosta Lulchev—of Bulgaria's Social Democratic Party—that the Bulgarian people's fight for freedom and democracy would never be crushed by Soviet imperialism. It has never been crushed.

BULGARIA'S INDEPENDENCE
HON. EDWARD I. KOCH
OF NEW YORK
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Thursday, March 3, 1977

Mr. KOCH. Mr. Speaker, today marks the 100th anniversary of Bulgaria's independence as a land of heroes. One of the greatest ironies of modern history is that five centuries of darkness from Turkish domination and the national oppression under Ottoman rule were initially shattered for the Bulgarians by the Treaty of San Stephano. Soviet army in 1944 a Communist-dominated puppet regime was forced upon the country by the same terror and purge tactics employed by Russia throughout Eastern Europe in the postwar years.

I wish to lend my voice of support to those brave individuals who are struggling to regain Bulgaria's freedom. In recent weeks among the free, democratic people of the world there has been a resurgence of interest in violations of basic human rights. These rights are guaranteed by the 35 signatories of the Helsinki Accord, among them the Eastern European governments. However, we must also remember that Bulgaria and its fellow Eastern European neighbors are presently under foreign occupation. The fact that this occupation is hidden behind puppet governments subservient to Moscow does not lessen the violation of their sovereignty, no matter how many years pass. One day Soviet power will recede, and Bulgaria and its neighbors will again be free.

ФРАНКФОРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 15 I 1977 патриотичната българска емиграция и тъхните германски приятели се събраха да празнуват традиционната Коледна и Новогодишна вечеринка.

Председателя г. Грау откри тържеството със една много смислена и подходяща за времената речь. Музикалната част бъде отлично подгответа от нашият композитор г. Михаил Скиба. Три младежки от града: Докторите Димитров, Черкезов и Георгиев изпълниха коледарски песни, г-жа Нивьолеръ рецитира Коледен разказ, г-ца Аугустинъ изпълни религиозен танцъ под звуците на българска литургия от Св. Александър Невски.

Вечеринката бъде отлично подгответа от Майоръ Банковски, г-д Атанасовъ, г-жите Вагнеръ, Шмидъ и Нивьолеръ.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

На 6 III 1977 въ Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" по инициативата на Председателя на Църквата г. Живко Сребровъ, се устрои специална Божествена Служба по случай Денът на Освобождението на България от Отоманско иго. Присъствуваха много български емигранти от града.

САНТИAGO ДЕ ЧИЛИ, ЧИЛИ.

На 6 III 1977 по инициативата на клона на Б.Н.Ф. въ града се устрои събрание въ дома на нашия член г. Ризовъ за чествуване Деня на Освобождението на България от Турското робство.

След изпъването на Шуми Марица, Председателят на Клона г. Иванъ Филиповъ каза няколко встъпителни думи, след което се дискутира нещето Освобождение през 1878 година и бъдещето Освобождение от днешното комунистическо робство.

Доброто организиране на това тържество се дължи главно на стария наш националист г. Ненчо Петровъ и на домакинята г-жа Блага Ризова.

Събра се скромна помош за нашия боен орган БОРБА, която се прати до редакцията.

Националистите емигранти от Чили са състояли върно на своя постъ въ борбата за освобождението на България.

СЪОБЩЕНИЕ.

На 12 и 13 Февруари 1977 година въ градъ Торонто, се събраха излъченитъ комисии отъ дветъ страни на Българския Националенъ Фронтъ.

Тъзи комисии въ съставъ: Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Георги Паприковъ и Никола Стояновъ отъ една страна и Димитъръ Димитровъ, Пенчо Пелтковъ и Ради Славовъ отъ другата страна, се оформиха като КООРДИНАЦИОННА КОМИСИЯ подъ председателството на Димитъръ Велковъ, съ цель да обобщи бъдащата дейност на единъ цълостенъ Български Националенъ Фронтъ. Реши се също:

1. Традиционни прояви на дветъ организации да се провеждатъ съвместно.
2. Списването на печатаните органи да се координира въ рамките на тъсно сътрудничество.

Това начинание отъ историческо значение поставя началото за обединението на всички национални сили въ общата борба за освобождението на Родината.

=====

КАЛГАРИ, КАНАДА - ЧЕСТВУВАНЕ ГОДИШНИНАТА ОТЪ УНГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ.

На 17 X 1976 въ Калгари, Канада, емигрантите отъ поробените отъ комунизма страни организираха тържествено чествуване на 20 годишнината отъ Унгарската революция. България бѣ представена отъ члена на Ц.У.С.на Б.Н.Ф. Д-ръ Борисъ Ганчевъ. На сцената въ залата, господиците Райна и Бояна Витанови въ български национални носии съ Българското знаме символизираха нашата Родина.

Главенъ говорителъ бѣ Канадскиятъ Консервативенъ Народенъ Представител г. Баугенъ, който решително подкрепи каузата на поробените отъ комунизма народи.

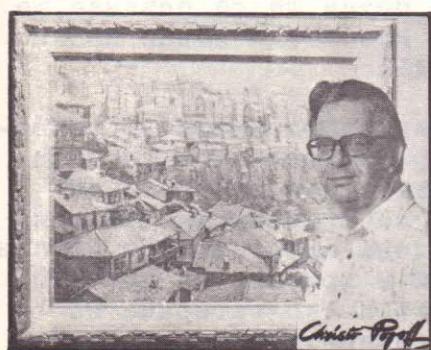
НОЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ - ЧЕСТВУВАНЕ ПРАВОСЛАВНАТА КОЛЕДА.

На 8 I 1977 въ голъмата зала на Естонския клубъ, клона на Б.Н.Ф. въ града устрои своето традиционно Коледно Тържество. Красиво Коледно дърво украсяваше залата която бѣше препълнена съ български емигранти и тѣхните семейства. На трапезата, кѫдето бѣха сервирани национални ястия, тържеството бѣ открито отъ Председателя на Клона г. Колю Кондовъ, който даде думата на Д-Ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

Дѣдо Коледа - г. Никола Стояновъ - раздаде хубави подаръци на всички деца. Подъ звуците на народна музика всички се хванаха на нашенски хора, като тържеството продължи до късно. Заслуга за отлично изнесеното тържество и за богатата трапеза иматъ: г. г. К. Кондовъ, Н. Стояновъ, П. Николовъ, Д. Гескеръ, Т. Гоговъ, Т. Безевъ, Ю. Ивановъ, Д. Строгановъ, К. Христовъ и Т. Тодоровъ.

ОТАВА, КАНАДА - ЧЕСТВУВАНЕ ПРАВОСЛАВНАТА КОЛЕДА.

На 15 I 1977 клона на Б.Н.Ф. "Горяни" организира Коледна вечеринка въ салона на Православната Църква "Св. Богородица" отлично посъщена отъ българската емиграция и тѣхни гости. Председателятъ на Клона г. Д. Николовъ каза подходяще слово за случая. При народна музика и нашенски хора, веселието трая до късно. Събра се помощь за съзания ни органъ БОРБА, която се изпрати до редакцията.

Презъ Октомврий 1976 именитиятъ нашъ художникъ ХРИСТО ПОПОВЪ устрои изложба отъ собствени маслени платна съ изгледи отъ България и Америка въ залата на Университета въ Илинойсъ. Тази изложба бѣ въ унисонъ съ 200 годишния Юбилей на Съединените Шати.

Също презъ Априлъ 1977 съ сѫщите картини отново бѣ устроена изложба въ града Сенъ Луисъ въ голъмата зала "Фронтенакъ". И дветъ изложби минаха при много голъмъ успехъ, като бѣха посетени отъ повече отъ 5,000 души. Много картини бѣха откупени, пресата, професионалните списания и галерии се отзоваха извънредно ласкателно за този талантливъ нашъ художникъ.

Поздравяваме сърдечно нашия съидейникъ за успеха му.

СЪЮЗЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ.

Симеонъ Тертеровъ
Римъ, Италия.

Ж. ВЪЛКО КОЛЕВ

СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ

ПЕЧАТНОЕ БУДЖЕТ
НАУКА И ИЗКУСТВО
СОФИЯ, 1937

Едва ли нѣкой българинъ въ емиграция е предполагалъ, че "Държавното Издателство" въ София може да се съгласи и покаже на бѣль свѣтъ книгата подъ горния надсловъ, въ надзорменъ за условията на България тиражъ - 5,615 броя въ 160 страници. Авторътъ Желѣзко Колевъ, полковникъ отъ Държавна Сигурностъ, е поднесълъ на българската читателска общественостъ нѣкой исторически данни по създаването, идеологията и дейността на Българския Национални Легиони. Ако читателя хвърли внимателен погледъ върху съдържанието, отразено почти въ документаленъ духъ, по страницищъ ще се откриятъ изключително ясни и праволинейни акции на най-прогресивната българска младежъ и гражданство по опазване чистото българско съзнание и чувства на българщината, своята най-здрава традиционалност и произход

Не сме сигурни кои са подбудитъ, за да накаратъ автора да положи толкова трудъ по набирането на множество ценни документи, забивайки носъ въ архивитъ на Министерството на Вътрешните Работи. Едно, обаче, е ясно, че вместо да извади очи, той изписва веди и прави най-голѣма популярност и внася сполучливо яснота спрѣмо целите, дѣлата и борбите на Българския Легионъ. Ето едно изказване направено отъ единъ голѣмъ нашъ националенъ дѣцъ: "...най-голѣмата реклама, която комунистите могатъ да ни направятъ, дори имилиони да имъ бѣхме дали! Тази книга ще остане като единъ документъ въ историята, че истинскиятъ врагове на комунистите не са били никои други, но са били и оставатъ само легионерите и тѣхните наследници..."

СБИЛ - заклет враг на комунизма. Именно затова легионът води една безпощадна тайна и открита борба против комунизма и неговите съмишленици. Тази борба става постоянна точка в дневния ред по легионерските сбърбища от национален и местен мащаб. Конгресът в Пловдив през април 1934 г. в своята резолюция заявява, че борбата с комунизма е въпрос за съществуването на българския народ и държава и че е необходима борба докрай за пълното му унищожение в България.⁶²

Употребениятъ познатъ партиенъ жаргонъ въ книгата е толкова изкуствено приложенъ, че дори и най-невежийтъ читателъ го пренебрегва. Подбудитъ на младежта, за да се включи въ редоветъ на Легиона са продиктувани отъ национално чувство по опазване на българското, на прочистване на гнидите отъ разните сектантски и грабителски елементи, срѣщу промъквашата се червена епидемия и всѣко социално зло, срѣчу всѣко посегателство върху човѣшките права на народа. Ние познаваме народа ни, който чете всичко отразено въ вестници, списания и книги "между редоветъ", така че, съ сигурностъ можемъ да кажемъ, че по-младата генерация получи неоценима възможност да проникне въ изключително полезната дейност и роля на Българския Легионъ отъ недалечното минало и настояще. Тази по-нова генерация ще се поучи, че се осъзнае, че се ръководи и че се организира въ подобна борба и акции за извоюване лични права и свободи, отъ които е лишена, не само тя, но и цѣлия народъ.

Съюзътъ на Българския Национални Легиони бѣ една организация, чието доброволно членство имаше само една единствена задача: да служи и брани държавата, да пази народа ни отъ всѣко посегателство и влияние на чужди интереси. Тази организация не е била никога партия или група, която да воюва за власть, за промѣна на традиции или самобитностъ. Противно на комунистите, пропити съ фанатиченъ идиотизъмъ и лигави пролетарски методи и теории, вербувайки мързеливци, негодици и криминални престъпници въ свойте редове, съ цель завзимане на държавната власть и експлоатиране на народа. Тази възможност не се отдава на комунистите дълги години, понеже за това време Легиона имъ пресичаше пътя.

Едва когато Съветската инвазия бъ извършена надъ настъ и държавата, партията отъ негодниците и престапниците се намъсти на държавните висши постове. Въпръки дадената заповъдь по войската да не се съпротивява на Съветският пълчища, а да ги приема въ наша територия "като приятели", единствени членоветъ на Легиона оказаха организирана въоръжена съпротива. Етически ще останатъ въ историята боеветъ срещу нахлуващите банди на Червената армия въ Добруджа, при Шуманъ, Разградъ, по-късно при околностите на София, по Витоша, Люлинъ и въ Пиринска Македония. Стотици легионери паднаха въ тази неравна борба, но паднаха като герои, а не се предадоха, и удържаха клемата си дадена предъ олтаря на Отечество.

Изградените нелегални групи провеждат активна саботажна дейност против политиката и мероприятията на правителството на Отечествения фронт. Под ръководството на легионерски център биват създадени и терористични банди, въоръжени с пушки, пистолети, шмайзери и бомби с цел да се борят срещу властта.²³

През 1946 г. органите на народната власт разкриват конспиративната дейност на възстановения „Легионерски център“.

Активна помощ на легионерите в страната оказват задгранични легионерски централи чрез нелегално изпращане у нас на изтъкнати легионерски водачи

Избягаха зад граница и част от най-изтъкнатите водачи на Съюза на българските национални легиони, като о. з. ген. Н. Жеков, Иван Дочев, д-р Димитър Вълчев, Тотю Тотев, д-р Г. Паприков и други.

В Народното събрание биват избирани изтъкнати легионери като: д-р Никола Минков, Лазар Попов, Иван Батембергски и Атанас Попов. Освен това още няколко народни представители-фашисти, за които гласували легионерите, приели да ги подкрепят в Народното събрание.

И за тази изборна кампания СБНЛ не прави изводи за своята изолация от народа, а продължава своите антикомунистически нападки.

След победата на социалистическата революция СБНЛ продължава своята антинародна, антинационална и антисоциалистическа борба. Централният управителен съвет на „Българския национален фронт“ обединява и ръководи фашистките организации в чужбина, в които членуват бивши български граждани. Усилията на тези организации, подкрепяни щедро от разузнавателните служби на редица империалистически държави, се насочват за борба против социалистическа България.

Предателската дейност на Иван Дочев надхвърля пределите на нашата страна. Той е председател на „Антибolshevishkiy блок на народите“ за Съединените щати и Канада, който обединява изменниците от социалистическите страни, подвизаващи се в САЩ. На устроената на 19. II. 1974 г. среща от президент на САЩ с ръководителите на емигрантските контреволюционни организации в САЩ Иван Дочев не пропуска да направи клеветническо изказване по адрес на Народна република България. Той се обявява против подобряване отношенията на САЩ със Съветския съюз. Заявява, че подпомагането на икономиката на Съветския съюз и неговите сателити от Съединените щати най-малкото отлага освобождението на потиснатите от комунизма народи от червеното робство.

на СБНЛ - 905 пъти! Както и да се старае да опетни легионерите съ неудоволствие признава, че Легионата е билъ най-опасния врагъ на комунистите въ България още отъ 1930 година, та чакъ и до сега. Но както и да ги именува, легионерите бъха и си оставатъ истински български патриоти, защитници на нацията и народа. Отъ книгата на Желъзко Колевъ може много да се научи, на по-възрастниятъ ще припомн редица събития, заслужаващи да се разяснятъ на по-младите, полезни въ настоящата и бъдеща борба ЗА БЪЛГАРИЯ!

Следъ като си осигуриха властта чрезъ Съветската армия, комунистите избиха цвѣта на българския народъ. Най-много жертви дадоха пакъ младите легионери: десетки хиляди бъха безмирно избити безъ съдъ и присъда, други десетки хиляди хвърлени по затвори и концлагери. Образуваха се много групи отъ "Горяни", борци за правда и свобода и дълги години отмъщаваха за народните неправди.

По-късно, нѣкои отъ тѣхъ пробиха путь за Запада, за да организиратъ и тамъ Съпротивително Движение, което днесъ вече е солидно и масово и е разпространено по всички държави по Свободния свѣтъ.

Въ книгата си Желъзко Колевъ е споменалъ много имена на видни лидери на Легионерите. Мнозина отъ тѣхъ не сѫ вече между живите: или избити жестоко отъ комунистите, като Генералъ Луковъ, Полковникъ Пантевъ и всички народни представители, други починаха като изгнаници, като Генералъ Жековъ, Тотю Тотевъ, Проф. Владикинъ, трети продължаватъ борбата и до днесъ.

Авторътъ пише, че още въ началото си Легиона е броялъ надъ 150,000 души като 90% сѫ били млади хора, подъ 30 години. Издавали сѫ надъ 28 списания и весници, имали сѫ активни бойни групи за борба противъ комунистите, клубове, мензи за студентите, инфильтрирали били почти всички младежки организации въ страната.

Разбира се, името на ИВАНЪ ДОЧЕВЪ е на всѣка страница и той се скачествява като най-големия врагъ на "народната власт" въ България. Името му е споменато 108 пъти въ книгата, а името

ПАНАХИДИ ПО СЛУЧАЙ ЖЕРТВИТЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ И 32 ГОДИНИ

ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ НА 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944.

/Продължение отъ миналия брой/

ЦАРИГРАДЪ, ТУРИЯ.

На 12 IX 1976 въ една Българска Православна Църква, клона на Б.Н.Ф. устрои Панахида въ память на хилядитъ наши братя избити отъ комунистите въ Родината. На края на службата, Председателтъ на Клона г. Стефанъ Кашевъ, братъ на легендарния борецъ противъ комунистите Емануилъ Кашевъ, каза кратко и прочувствено слово.

ФЕНИКСЪ, СЪЕДИНЕНИЕ ШАТИ. На 12 IX 1976 по инициатива на Клона на Б.Н.Ф. свещеникъ Илински отслужи Тържествена Панахида въ Православната Църква "Св. Мария" по случай 32 години отъ поробването на Родината, при масово стечие на българската емиграция. Следъ службата бъше сложена Братска трапеза за Богъ да прости, на която Председателтъ на Клона г. Георги Антоновъ каза прочувствено слово.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

На 12 IX 1976 клона на Б.Н.Ф. въ града организира Панахида въ память на 100,000 българи избити отъ комунистите на 9 Септемврий 1944, която бъде проведена въ една Католическа Църква. Присъствуваха български национални емигранти, представители на братски народи и приятели шведи. Свещеникътъ похвали българските емигранти, които тачатъ жертвите паднали за свободата и се борятъ за освобождението на България отъ кървавия и безбоженъ комунизъмъ.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

Презъ Ноемврий 1976 почина въ Торонто българскиятъ политически емигрантъ

КОНСТАНТИНЪ ОВЧАРОВЪ
1908-1976

Роденъ въ Бургасъ, завършил Свободния Университетъ въ София презъ 1934 по дипломация, виденъ дънецъ на Националния Студенски Съюзъ. Презъ 1935 става кметъ на с. Правецъ, Ботевградско, презъ 1940 заминава за Германия като журналистъ, като презъ 1944 и 1945 години се включва въ антикомунистическата борба и става говорителъ на Радио "Донау". Къмъ 1954 емигрира за Канада, където отново се отдава на политическа дейност - съосновател и дългододишенъ Председател на Българо-Канадийското Д-во въ града.

На 25 II 1977 въ Съдбъри, Канада почина националният български емигрантъ, дънецъ членъ на Българският Национален Фронтъ

ИВАНЪ АЛЕКСАНДРОВЪ МИТАРОВЪ
1919-1976

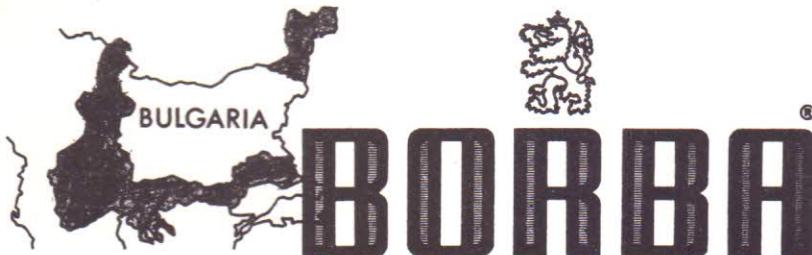
Роденъ въ с. Милковци, Трънско, гоненъ и преследванъ отъ комунистите, той не можа да търпи тормоза и бъха презъ границата за Югославия. По-късно емигрира за Канада, където се отдава всецѣло въ борбата противъ поробителите на Родината ни.

На 19 X 1976 почина въ Лангенъ, Германия българския националенъ емигрантъ

СТОЯНЪ КАФЕДЖИЕВЪ
1928-1976

Роденъ въ с. Лалково, Елховско. Гоненъ отъ комунистите като националистъ, той бъга презъ границата и по-сетне емигрира за Германия. Тука, съ трудъ отваря добъръ ресторантъ, но никога не забравя Народното дѣло за освобождението на Родината. На погребението каза прочувствено слово г. Димо Стоевъ отъ Франкфуртъ, като представител на Българския Националенъ Фронтъ.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

Founder: Dr. Ivan Docheff

Editor: Dr. George Paprikoff

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N.Y. 10017, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N.Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТ НА "БОРБА" Д-Р ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБЩАВА:

I. Споредъ споразуменията въ Хелзинки, Българското комунистическо правителство се задължава да спазва строго основните права на човека и гражданина, нъшо, което то никога не е правило. Всички неправди надъ българският граждани тръбва широко да се разгласяват по Свободния свѣтъ, за да могатъ да се разобличатъ демогогските похвати на комунистическия лъже-дипломати. Българското правителство е длъжно:

- а/. Да позволява свободно пътуване извънъ България, на всички желаещи.
- б/. Да позволява свободно изселване на семейства на емигрантите.
- в/. Да позволява свободно посещение на емигрантите въ България.
- г/. Да не преследва и интернира близките на емигрантите.
- д/. Да позволява свободна, ненцензурирана кореспонденция.
- е/. Да се доставятъ пакети и пари, пращани на близки въ България.
- ж/. Да не натрапва нежелани комунистически списания, пращани отъ България.

За неспазване на горните основни човешки права, българският емигранти въ Съединените Щати могатъ и тръбва да се оплакватъ на властите отъ Външното Министерство на Америка, та съ факти на ръце, да бъдатъ разобличавани комунистическият власти въ наспазване на съглашенията, подписани отъ Тодоръ Живковъ въ Хелзинки.

Адреса, на който да се изпращатъ протестни писма съ факти и документи е:

Department of State, Bureau of European Affairs-Bulgarian Desk, Room 5221.
Washington, D.C. 20520. Telephone (202) 632 3191.

II. За тези български емигранти, поданици или жители на Съединените Щати, които искатъ да доведатъ свои най-близки роднини на посещение, съ издадени нови формуляри които не се прашатъ вече въ Българската легация, а направо до Външното Министерство въ Вашингтонъ, което ги препраща до Американския посланикъ въ София. Тези формуляри съ упътвания могатъ да се доставятъ чрезъ редакцията на БОРБА съ адреси:

BORBA, P.O.BOX 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017.

BORBA, P.O.BOX 59240, Chicago, Illinois 60659.

ТЪРСЯТЪ СЕ:

ЛЮБОМИР НАЙДЕНОВЪ, емиграiralъ отъ Австралия за Чикаго презъ 1975 година. Търси го неговъ приятел отъ Южна Африка /Л.К./

ДЖЕЙМС ВЕЛИКОВЪ, напоследъкъ живущъ въ Лорго, Флорида, Съединените Щати. Търси го неговъ внукъ отъ България /Г.А./

БОЯНЪ АЛЕКСОВЪ, много години живущъ въ Чикаго. Търси го неговъ приятел отъ Холандия /П.Ц./

Д-Р СТОЯНОВЪ, бившъ асистентъ на Проф. Ивановъ отъ Психиатрията въ Варна. Емигриралъ презъ 1973 за Германия. Търси го неговъ колега отъ Швейцария /П.Х.Д./